

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE.

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna

Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2^{.-}; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3^{.-}.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu;
naročnina in darovi pa upravništvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po sludenčnici,
tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

(nasproti kavarne „Evropa“)

na Dunajski cesti št. 22 — LJUBLJANA

konces, podjetje za električne naprave, napeljavo električne luči in prenos moči, telefonske in brzojavne naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolin ter Diesel-ovih motorjev** — V zalog vedno v veliki izbiri: **elektromoto** ji, ventilatorji, obločnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski material, mazilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno in po najnižjih cenah. Proračuni nizahtevno zastoj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

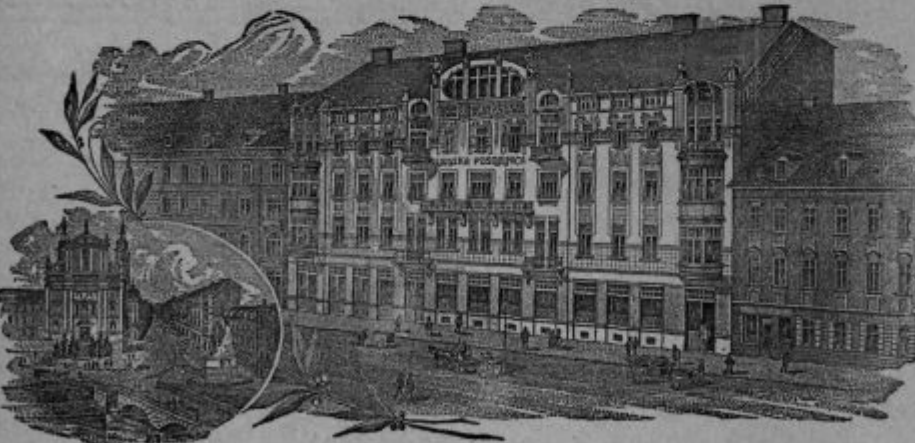
Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsake vložene 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavni.
K 608.996-84

Za nalaganje po pošti so poštno-hranilne položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih združb in tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskomptirajo.

MARJIN TRG.

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n. L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, v. leposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg in obrt zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šibar, župnik na Rudniku.

„SLOVENEČ“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

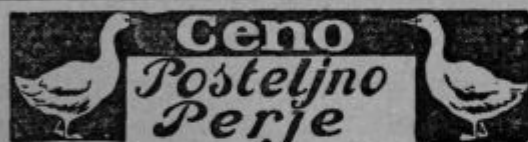
Položnice smo priložili zadnji številki. Pozor nanje!

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame.

187 (12)

1 kg sivega skubljenega K 2—, boljsega K 2:40, pol belega
prima K 2:80, belega K 4—, sivega mehkega puha K 6, prvo-
rstnega K 7—, 8— in 9 60. Sivega puha K 6—, 7—, belega
finega K 10—, prsnega puha K 12—, od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

Iz gostega, trpežnega, rdečega modrega ali belega inlet (nan-
king) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema
vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno
napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim postelnim
perjem K 16—, s polpuhom K 20—, s puh perjem K 24—. Po-
samezne pernice K 10—, 12—, 14—, 16—. Posamezne vzglav-
nice K 3—, 3 50 4—. Pernice 200x40 cm velike K 13—, 15—,
18—, 20—. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4 50, 5—, 5 50
Spod. perlice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm
velike K 13— in 15—, razpošilja proti povzetju ali naprej
vplačilu **Maks Berger Dešenica št. 413 a Češki les.** —
Nikak r. ziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati
plustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj 2118

Dama

610

ki hoče pospeševati kožno nego,
ki hoče izgubiti pege, ter doseči
nežno mehko kožo in belo polt,
se umiva le z
Steckenpferd lilijno modro milo
(znanka Steckenpferd)
tvrdke Bergmann & Co., Tešin ob
Labi. Komad po 80 v se dobi v
vseh lekarnah, drogerijah in trgo-
vinah s parfomom itd.

S. Benisch

dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
racijm perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne**
pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više
ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za
2411 neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šerpah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
dajoče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Sptalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

1000 rodbin se oblači **SPY!**
s tkalskimi izdelki iz

Poizkusna pošiljatev po povzetju: 23 m kanafasa
„REKORDIA“ rdeče ali modro pasastega K 10-60,
23 m bele tkanine za srajce „IRIS“ samo 11 K.

Vzorci brokata, damasta, oksforda, zlasti modnega
1903 blaga pošiljata radovoljno zastoj (10)

Starek & Machaně, Spy, št. 63, Češko.

Največja češka tordka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K. 1 kg boljsega
2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg
izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg sivega **puha**
6 K in 7 K; 1 kg belega **puha** 10 K, najfinejši **prsní puh** 12 K. — Pri 5 kg se
pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako
trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm
dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
racijm perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne**
pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više
ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za
2411 neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

I. Namen molitve za prosinec, določen od sv. očeta: Pospeševavci in pospeševavke pobožnosti do presv. Srca Jezusovega.

II. Posebni nameni za vsak dan.

1	Ponedelj.	Jezusovo obrezovanje. Novo leto.	Obilen blagoslov božji za celo leto
2	Torek	Makarij, puščavnik.	Katoliško gibanje pri Slovanih
3	Sreda	Genovefa devica.	Dar sv. čistosti — spreobrnjenje pijancev
4	Četrtek	Tit škof.	Katoliški časopisi
5	Petek	Simon stolpnik.	Samozataja; širjenje pobožnosti presv. Srca Jez.
6	Sobota	Trije kralji.	Širjenje sv. vere med neverniki
7	Nedelja	Valentin škof.	Zedinjenje razkolnikov
8	Ponedelj.	Severin opat.	Naši bolniki, in oni, ki jim strežejo
9	Torek	Julijana in Bazilisa.	Stanovitnost do konca
10	Sreda	Pavel puščavnik.	Krščanska popolnost
11	Četrtek	Higin papež.	Zmaga sv. cerkve
12	Petek	Ernst opat.	Izgubljeni mladeniči in dekleta
13	Sobota	Veronika nuna.	Naše katoliške organizacije
14	Nedelja	Ime Jezusovo (Hilarij).	Ljubezen med narodi, odstranjenje kletvine
15	Ponedelj.	Maver opat.	Pogosto sv. obhajilo
16	Torek	Honorat škof.	Razni poklici
17	Sreda	Anton puščavnik.	Naši redovniki in redovnice
18	Četrtek	Sv. Petra stol v Rimu.	Sinovska vdanost sv. Rimski cerkvi
19	Petek	Kanut kralj.	Katoliški vladarji
20	Sobota	Fabijan in Sebastijan.	Naši vojaki
21	Nedelja	Sv. Družina (Neža).	Mir in edinost zakonskih
22	Ponedelj.	Vincencij mučenik.	Spreobrnjenje očitnih grešnikov
23	Torek	Zaroka bl. D. Marije.	Obvarovanje devištva, srečni zakoni
24	Sreda	Timotej škof.	Naši škofje in njih svetovavci
25	Četrtek	Spreobrnjenje sv. Pavla.	Gorečnost za čast in službo božjo
26	Petek	Polikarp škof.	Misijonarji med neverniki
27	Sobota	Janez Zlatoust škof.	Oznanjeavci besede božje
28	Nedelja	Pavla vdova.	Naše vdove in sirote
29	Ponedelj.	Frančišek Salezijanski, škof.	Poholjšanje pokvarjene mladine
30	Torek	Janez milostinar.	Ljudske šole
31	Sreda	Peter nolanski.	Vsi v prosincu umri.

Odpustki mesca jan. 1912.

1. Ponedeljek. Novo leto. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Marijinega; b) udom družbe sv. Družine; c) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

4. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo brez velike težave obiskati, v farni cerkvi.

5. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega pod navadnimi pogoji danes ali pa v nedeljo; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

6. Sobota. Sv. Trije Kralji. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom družbe sv. Družine; d) udom bratovščine sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro

delo; e) udom družbe živega rožnega venca; f) udom bratovščine za duše v vicah; g) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor četrtri dan tega mesca; h) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

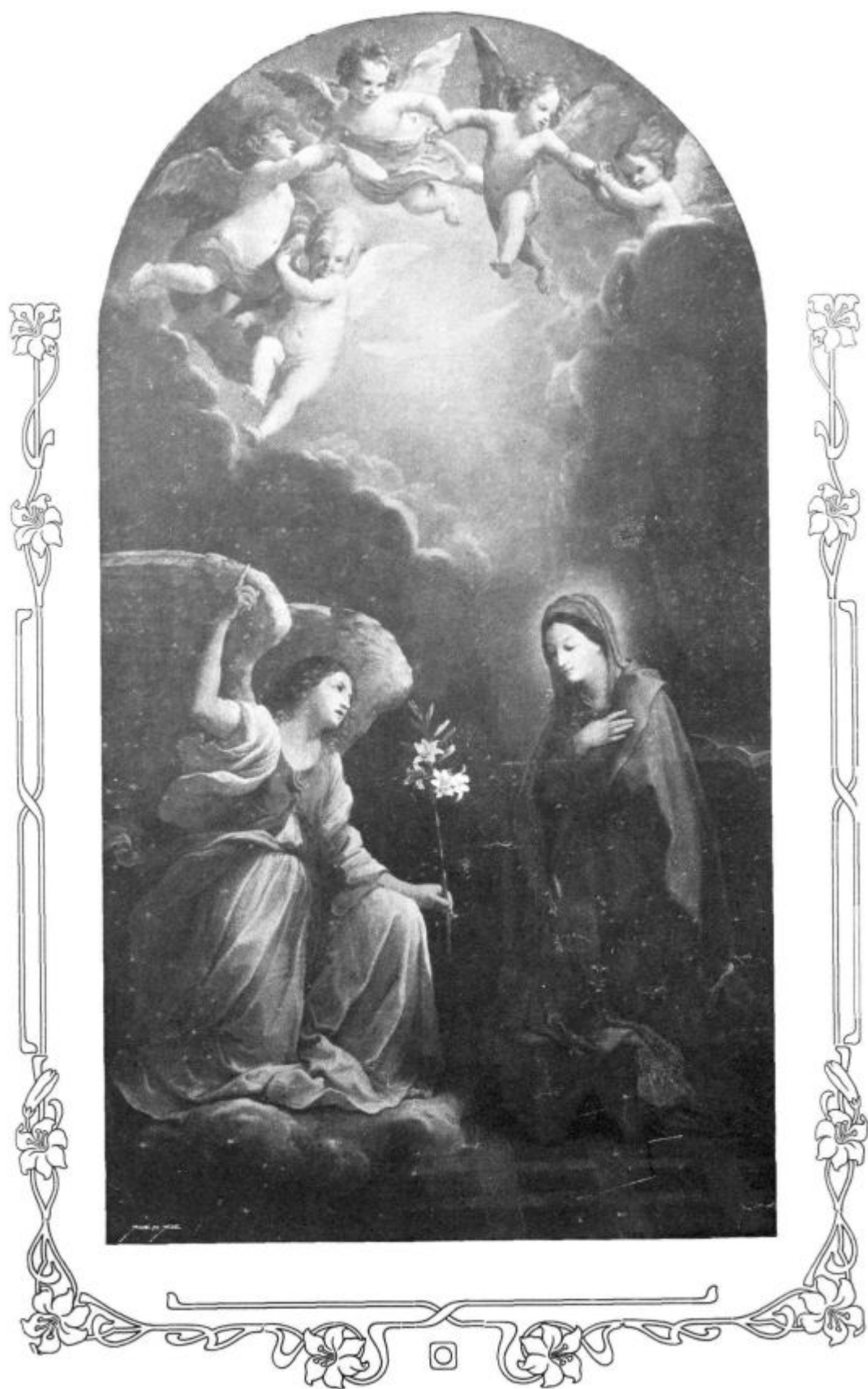
7. Nedelja, prva v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili prvi petek. Udom bratovščine sv. rožnega venca trije popolni odpustki: a) če v bratovski cerkvi molijo na namen sv. očeta; b) če so pri mesečni procesiji; c) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom.

14. Nedelja. Ime Jezusovo. V Avstriji dobe popolni odpustek vsi verniki, ki ta dan ali v sedmih naslednjih dneh prejmejo svete zakramente, so pri sv. maši in molijo v namen sv. očeta. — Popolni odpustek tretjerednikom.

16. Torek. Sv. Berard. Popolni odpustek tretjerednikom.

21. Nedelja. Sv. Družina. Popolni odpustek udom družbe sv. Družine.

25. Četrtek. Spreobrnjenje svetega Pavla. Popolni odpustek udom bratovščine prečistega Srca Marijinega.

Naši ideali.*

Premišljevanje za desetletnico »Bogoljuba«.

(Tega ne prezrite!)

Prva leta »Bogoljuba«.

Z današnjo številko se pričinja d e s e t i letnik »Bogoljuba«. Prvi jubilej. Malo jubilejno leto.

1903 se je pisalo, ko je »Bogoljub« prvič izletel v slovenski svet — majhen, skromen, neznaten. Kako so ga nekateri gledali! Kaj pa hoče ta samosrajčnik? so vpraševali in zmajevali z glavo.

Nas pa to ni veliko motilo, da so ga mnogi po strani gledali in mrzlo sprejeli. Vedeli smo, da imajo vsa božja in bogoljubna dela navadno skromen začetek in mnogo težav. Vedeli, da imajo taka dela, ki se polagoma razvijajo, navadno trajen obstanek; ona pa, ki se pričenjajo z velikim šumom in košatostjo, navadno tudi kmalu usahnejo. Ali je moglo biti kaj bolj skromnega in revnega, kakor je bil začetek največjega dela na svetu, začetek krščanstva, ki se je začelo — v hlevu?!

»Bogoljub« si je polagoma kupil pisano suknjico in se vedno bolj redil in krepil. Danes je dečko dopolnil svojih devet let in stopa v deseto. Poznajo ga že povsod, koder

se sliši slovenska govorica; po vsem Slovenskem ima gorke prijatelje. Menda je za »Domoljubom« najbolj razširjeni list slovenski.

Bodi hvala Bogu, Devici Mariji in vsem, ki so nas v tem času podpirali — za vse, kar se je doslej dobrega doseglo!

Pogled v prihodnjost. Za kaj se nam gre.

Pri vstopu v novo desetletje pa se »Bogoljubu« širijo krila in se širi srcé. Rad bi poletel v vsako slovensko hišo; rad bi povedal vsem rojakom, kako prisrčno jih ljubi, kako silno jim želi dobro, kako rad bi jih osrečil, kolikor je na njem ležeče.

»Bogoljubu« ni za to, da bi le s a m e g a s e b e naprej spravil. Ampak če prosimo in priporočamo: Razširjajte »Bogoljuba«! se nam gre predvsem za to, da bi se d o b r a stvar razširjala. »Bogoljub« je samo sredstvo, po katerem želimo dobro stvar razširjati.

»Bogoljub« ne izhaja in se ne piše samo za to, da se sploh nekaj izdaja in sploh nekaj piše, ker je dandanes že taka navada. Ampak če piše, piše zato, da bi res kaj k o r i s t i l. Mi nimamo navade mahati po zraku; ampak če mahnemo, želimo, da tudi kam prileti in kaj zadene! Zato se »Bogoljubu« priznava, da je praktičen, da piše za ž i v l j e n j e.

Dobili so se sicer že tudi taki, ki so mu očitali, da je — premalo pobožen. Ne zamerimo jim; ne vedo, kaj je prava in resnična pobožnost. Pobožnost ne obstoji samo v po-

*) Pojasnilo latinščine neveščim. »Ideal« se pravi slovensko »vzor«, v kar se vziramo, to je: nekaj lepega, dovršenega, popolnega. Vendar je med »idealom« in »vzorom« še nekoliko razločka. Vzor je nekaj popolnega, kar moramo posnemati; ideal pa nekaj popolnega, kar želimo doseči. In ker se nam gre tukaj za to, kaj bi radi dosegli, zato moramo rabiti latinsko besedo.

božnih besedah in sladkih občutkih, marveč v dejanskem izpolnjevanju božjih zapovedi. »Bratje moji« — kliče sv. Janez Ev. — »ne ljubimo samo z besedo, marveč v dejanju in resnici!« »Bogoljub« počne pretakati samo sladke vode, marveč želi podajati zdrave in močne hrane. Dobro narejen čaj naprimer je res sladak za okus; resnično moč in zdravje dajejo pa žganjci in močnik — dva »stebra kranjske dežele« — in podobna krepka hrana. In tako tečno duševno hrano hočemo podajati tudi mi našemu ljudstvu, — no, seveda vmes pa že mora biti tudi kaj »za posladkat«!

Naš ideal.

In kaj hočemo s tem? Kaj želimo doseči? Kaj je naš cilj, po katerem hrepenimo? Na kratko povedano: **Kraljestvo božje med Slovenci.** To je naš ideal! To je naša želja, to hrepenenje našega srca, na to meri vse naše pisanje in prizadevanje. Kdor je z nami istih misli, prosimo ga: podpiraj nas! Da bi Bog in njegova volja popolnoma zavladala nad nami, kakor zavladala solnce na čisto jasnem nebu, — satana pa da bi pognali iz vseh kotov in koncev naše domovine, kakor je časih nebo obrisano najmanjšega oblaka.

Razmeroma majhen je kosec slovenskega ozemlja na tem velikem božjem svetu. Nekako ena tisočinka vsega prebivavstva na zemlji smo Slovenci. Pa ko bi vsaj ta kosec zemlje mogli tako obdelati in preurediti, da bi Bog z dopadenjem nanj gledal in veselje nad njim imel, — ko bi mogli to doseči, bi storili veliko delo! In to mora biti naša želja, vse naše hrepenenje in teženje. Za tako veliko delo, za tako visok ideal je pa treba mnogo moči. Zato še enkrat: Podpirajte nas! Le če se vsi skupaj vzamemo z vsemi močmi, se bomo približali našemu idealu. Zato razširjajte z vsemi močmi najprej »Bogoljuba« samega! Potem si pa prizadevajte, da se bo kar moč tudi izpolnjevalo, kar on priporoča.

V podrobnem.

V podrobnem naj bodo zlasti naši ideali ti-le: Najprvo, da bi se mladina dobro, krščansko, pobožno vzgajala. Mladina, mladina, mladina! To smo že doslej poudarjali in bomo ravno tako poslej. Najprej domača dobra pristno verska vzgoja v prvih otroških letih. Potem pa, ko otrok malce k sebi pride, ga takoj posvetiti Jezusu in Mariji. V ta namen so se vpeljali »Marijini vrtci«. V te male vrtce stavimo velike upe. Ko bi ti vrtci preprežali vso našo domovino od župnije do župnije, — koliko lepega mladega cvetja bi se

ohranilo, ki se sicer žalostno ospe... Dalje da bi vsa naša odrasla mladina, mladeniči kakor dekleta, lepo preživeli lepa in krepka mlada leta, srečno prevzeli predzakonsko življenje, — to bi bila naša sreča, to ponos naše domovine! — Da bi krasne hiše božje na slovenski zemlji razveseljevale božje oko; da bi se veličastno, kolikor mogoče obhajala služba v čast Bogu najvišjemu, najsvetejšemu; da bi hvala božja v njih glasno donela; da bi ljudstvo ljubilo lepoto hiše božje, jih rado obiskovalo, z globokim spoštovanjem in spodbudnim vedenjem v božjem hramu spričevalo živo vero in pridno hodilo pit k studentu življenja, ki teče v cerkvi, da bi se zlasti dnevi Gospodovi lepo in pobožno, spodbudno in slovesno obhajali! Da bi sv. zakramente, vir duhovnega življenja, radi prejemali vsi brez razločka: moški kakor ženske! Na moške, da, na moške se moramo vreči z vso silo! Če s starejšimi ne moremo nič opraviti, pa vsaj z mladim rodом! — Da bi tudi družinsko življenje lepo cvetelo: skrb za otroke, pokorščina do staršev, mir in ljubezen med vsemi; domača pobožnost da bi se redno in spodbudno opravljala! — Da bi izginile iz našega naroda vse nerodnosti, pregrehe in razvade: ponočevanje, zapekljevanje, razgrajanje, pretepi, poboji, sovražstvo! — Da bi ukrotili in zatrli največjega zločinca: neizmerno pijančevanje, ki ima na vesti skoro vse druge velike pregrehe, zlasti pretepe in poboje, oskrunjanje dni Gospodovih! — Da bi naši ljudje bolj ljubili svoj dom in ne letali brez resnične potrebe toliko po svetu, kjer se le še bolj zgube in pokvarijo! — Da bi se živi Bog med nami, Jezus, naš najboljši prijatelj, častil in ljubil iz vsega srca, vse duše in vse moči, tako da bi mu bilo res prijetno bivati med nami. Da bi cela slovenska zemlja bila en velik vrt Marijin s tisočericami gredicami; da bi po njej zavladalo kraljestvo božje med nami! — Da bi naši ljudje v milosti božji živeli in v milosti božji umirali ter to zemeljsko domovino, ki ostane še vedno solzna dolina, vsi zamenjali z nebeško! — Da bi se naš narod pospel do tolike popolnosti krščanskega življenja, da bi ga mogli imenovati kakor imenujejo narod irski: **narod svetnikov.**

To in taki so ideali »Bogoljubovi«. O da bi mu bilo dano, jih kar najbolj mogoče doseči! Kako srečnega bi se štel!!

Morda bo kdo rekel: Kaj pa sanjari? Domišljavost! Kaj bo neki naredil?!

Vemo, da zmoremo malo, malo, — nič... Kje se pozna sad našega truda?!... Vendar

nam bodi dovoljeno, če ne moremo veliko doseči, gojiti vsaj visoke želje! Kajti kdor malo želi, bo še manj dosegel. — Da vam pa to naštevamo, je vzrok ta, ker potrebujemo, želimo in prosimo pomoči vas vseh. »Bogoljub« je glasnik verskega življenja med Slovenci. On pove, kako bi moralo biti, — naredil pa ne bo brez vas nič. Zato mu pomagajte!

Bogoljub — vseslovenski cerkven list.

Razume se samo ob sebi — in tega smo se vedno držali — da ne delamo nobenega razločka med Slovenci, naj žive ti na Kranjskem, Štajerskem, Koroškem, Primorskem ali kjerkoli. »Bogoljub« je osrednje cerkveno glasilo vseh Slovencev. Ne da bi hoteli druge liste izpodrivati in jim škodovati, — a »Bogoljub« objema v svoji ljubezni vse enako: zadnja vasica ob meji nam je resnično tako pri srcu kakor središče domovine, Ljubljana, kjer se naš list slučajno izdaja. Mi ne delamo nobenega razločka, razen kar razmere same zahtevajo. Vse Slovence bi »Bogoljub« rad videl srečne — v Bogu... To je naš ideal.

Seveda ideali — pravijo — se popolnoma nikoli ne dajo doseči. »Z vzori se nikar ne boril« je pel naš Gregorčič. Ideali so pač ideali. Doseči popolnoma jih ne moremo, — skušati moramo le, da se jim kolikor mogoče približamo.

Žal, da smo od našega ideala še daleč, daleč!... Solnce nam sicer deloma sveti; a marsikje zakrivajo naše obnebe še težki oblaki. Koliko naših nesrečnih rojakov je na slabih potih, daleč proč od Boga! Koliko celo takih, ki niso le sami zase zašli, ampak ki si z vsemi silami prizadevajo, da bi tudi druge za seboj potegnili v zmoto in propast. In kako lahko je njih delo; kako težak pa naš boj z njimi! — Globoko moramo obžalovati slepoto teh nesrečnežev, obenem pa krepko odbijati njih nakane, in če že vseh ne moremo rešiti, skušati moramo rešiti vsaj kar največ mogoče.

Imejmo široko srcé!

Toda ljubezen naša mora iti še dalje, — preko mej naše domovine. Da bi vsi ljudje na zemlji Boga, v katerem je vsa naša sreča, spoznali, ljubili in uživali, to mora biti naša vroča želja. Objemati moramo v svojem srcu ves svet! Žal, da naš glas in naš vpliv ne sega dalje kakor sega naš jezik. — A vsaj tistim, s katerimi lahko pridemo v dotiko in se z njimi razumemo, moramo skušati tudi pomagati, če kaj moremo.

To so najprej naši bratje Hrvati, — dobro, preprosto ljudstvo, a precej zanemarejeno. Hrvatov je štirikrat več kakor Slovencev. Ali bi ne bilo lepo, ko bi mogli mi štirikrat več ljudi osrečiti ali vsaj nekaj k njihovi sreči pripomoči, kakor pa je nas samih? Nekateri izmed njih, zlasti Dalmatinci, jako radi sprejemajo naše nauke, se hodijo k nam učiti in nas vabijo k sebi. Pojdimo radi med nje; učimo in dramimo jih! Velik del Hrvatov prebiva v Bosni in Hercegovini. Ti dobri siromaki, ki so ječali stoletja pod turškim jarmom! Tem pomagamo, če jim pošljamo nekatere, čolndi male darove in drobtine od naše mize.

Dalje od njih so Bolgari (in Srbi), s katerimi se tudi še za silo lahko razumemo, — a žive v nesrečnem razkolu od katoliške cerkve. Tem pomagajmo s tem, da jih skušamo po misijonarjih nazaj pridobiti za zedinjenje z edinopravo cerkvijo!

Tudi severnim Slovanom, Nemcem in Italijanom lahko prinesemo in podamo kako dobro misel, kako zdravo zrno. Nemci bi se lahko od nas marsikaj učili. Nočemo, da bi nam tuji narodi gospodovali; pač pa jim tudi pomagajmo, kolikor ni nam samim v škodo, in to v duhovniem oziru ni nikdar. — Nasprotno se pa tudi mi od drugih narodov učimo! Kjer kaj dobrega vidimo in slišimo, vse moramo tudi mi imeti, vse prenesti na naša tla! In kjerkoli moremo kaj dobrega storiti, kakor daleč sega naš vpliv, porabimo ga in storimo!

Drugemu, širjemu svetu pač ne moremo neposredno veliko pomagati. Toda z molitvijo lahko gremo okoli celega sveta, v molitvi lahko objemamo vse ljudi na zemlji; z malimi darovi za misijone in z vzgojo misijonarjev pa lahko vsaj nekoliko pripomremo k spoznanju Boga po vsem svetu in zveličanju ljudi.

Glejte, to je polje Bogoljubovo, to njegov program in ideal. Kajne, polje široko, program obsežen, ideal visok! Ali niso to krasni načrti, — krasni, da si krasnejših misliti ne morete?! In da ti načrti niso same sanjarije, ampak da so, če ne popolnoma, pa vendar v veliki meri izpeljivi, priča nam članek na strani 10.: »Kako vzorno-lepo žive Poljaki. Učimo se od njih!« katerega članka tudi ne prezrite, da vidite, koliko so Poljaki pred nami in za koliko se moramo še mi povzdigniti, da jih dosežemo! — In kdo bi ne želel, da se to zgodi? Kdo bi ne pripomogel, kar more, da se ti načrti kar najbolje izpeljejo in ideali kar največ mogoče dosežejo?

In kako bo pripomogel?

Kako ideale uresničiti? Pomagajte!

Kakor rečeno: S tem, da »Bogoljuba« samega razširjamo, potem pa, da njegova navodila in nauke skušamo udeleževati. In glede razširjenja »Bogoljuba« imamo tudi še en ideal, namreč — da povemo odkrito, četudi se bo zdelo predrzno, — naš ideal je: družba sv. Mohorja. Ne da bi hoteli njej škodovati. Bog varuj kaj takega! A bere se in bralo se bo vedno več in več. Družbine knjige so posebno za po zimi v veliki meri, »Bogoljub« pa bi bil za celo leto pomalem. Da bi ga torej imela naročenega, če ne vsaka, pa vsaj vsaka druga ali tretja slovenska hiša, to želimo. Skomine pa imaš, skomine, ne majhne! boste rekli. Ali bi bilo to res preidealno, nemogoče? Kako pa jim hoče pomagati, kakor bi jim rad, če ga ne poznajo in ne slišijo? Ali mar ne zmorejo toliko plačevanja? Tako bi morda kdo mislil; če pa izve, da na vsakega slehernega Slovenca, od najmanjšega otroka do tistega moža v Kranju, ki je pred par tedni dopolnil 100 let, pride po 60 kron na leto za pijāčo (!), potem mora reči: O, ljudje imajo že še denar, — samo pametno ga morajo obrniti! Ali pa ni dober časnik za celo leto toliko vreden kakor dobra dva litra vina, katera izpije v par urah?! —

Koliko pa je zdaj »Bogoljuba«? Prve številke 1911 se je tiskalo 20.000; potem pa, ker niso vsi plačali, se ga zdaj razpošilja le 18.000. Osemnajst tisoč, — to se mnogim zdi veliko. Nekdo je pa tudi že vprašal: Ali nič več kot 18.000? Sem mislil, da ga je že vendar več! Tudi mi smo te misli, da bi ga moglo in moralo biti že več, posebno z ozirom na tako številne Marijine družbe, katerim je posebno namenjen. — Torej kako bo letos? Mu boste prinesli kaj jubilejnih darov? Vsaj 20.000 bo menda ob svoji desetletnici prekorail! Seveda bi bilo lepše 30 kakor 20. To bi ne bil zaenkrat nedosegljiv ideal.

Zato se pa najprvo obračamo z vdano prošnjo do častitih gospodov duhovnikov, katerih čast je »Bogoljub« v zadnji številki branil in jo bo še, da bi hoteli »Bogoljuba« svojim vernim toplo priporočiti. Za kar se duhovniki pri ljudstvu zavzamejo, to gre! »Bogoljub« želi biti duhovnikom pomočnik in sotrudnik, kooperator; zato pa prosi pri njih pomoči — ne iz sebičnosti, ampak

zaradi dobre stvari. — Potem pa naj se bi še v vsaki župniji, oziroma mestu ali vasi ali prostovoljno odločili ali pa naprosili gorečniki, ki ga bodo od hiše do hiše priporočali in naročnike nabirali. Lansko leto je prišel v Ljubljano celo doli z daljnega Nizozemskega nekdo, ki je pobiral za svoj list naročnike po hišah in je nabral v Ljubljani 42, ki so mu takoj plačali, — dasi imamo podobnih listov že dosti. Vidite, kaj se da storiti! — Glede Marijinih družb smo že zadnjič povedali, kako in kaj. Rečemo pa še to: Ud Marijine družbe, ki noče brati družbenega glasila, stoji v družbi samo z eno nogo!

Bogoljub in politika. Pobožnost za vse dobra.

Še eno opazko: Dandanes vse politizira; političnih listov imamo mnogo; njim se pripisuje posebna važnost in potrebnost, drugi listi so pa le bolj »za luksuz«, — no, recimo: za ženske. Za moške pa in posebe še za inteligenco, — ti pa pač potrebujejo drugačnega berila! — Kaj pa mi pravimo na to? To-le pravimo: Katoliška politika je nujno in silno potrebna; istotako katoliški politični listi. Naj bi imeli kar največ naročnikov! Dandanes mora biti vsak človek nekoliko politik. Če namreč politično propademo, bomo tudi versko če ne popolnoma propadli, pa vsaj grozno trpeli. Zgled Francoska in Portugalska. — Toda to rečemo pa še povrh: **Sama politika pa katoliške politike ne bo rešila.** In kateri le v politiko stavijo zaupanje, so v zmoti! Politične stranke se nekateri drže iz raznih ozirov. Če drug veter potegne, pa jih bo odnesel. Zgled Dunaj! — Le globoko verno ljudstvo bo tudi politično zanesljivo, — tudi če ima kaj trpeti zaradi tega. **Zato se mora naša katoliška politika bolj ozirati na versko življenje,** — drugače bo ta naša politika šla navzdol! To smo poudarjali že doslej; pa ker vidimo, da je potrebno, bomo zanaprej še bolj naglas. Pietas ad omnia utilis, je rekel sv. Pavel, ki je bil tudi nekoliko politik. **Pobožnost je za vse koristna in ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja.** Enako pa lahko rečemo: »Bogoljub« in njegovi nauki žele biti in, če se bodo izpolnjevali, tudi bodo Slovencem v časno in večno srečo...

Sveta noč.

O, sveta noč, kako si lepa,
ko legaš na goro in log!
Roke k molitvi zemlja sklepa, —
Mar slutiti, da prihaja Bog? . . .
Nad tabo zvezdni milijoni
goreli niso še tako;
kot biseri v kraljevi kroni
bleste nocoj, na zemljo zro.

O, sveta noč, ti noč deviška,
kakor otrok na krstni dan!
Nad tabo glorijska svetniška,
pod tabo prt, iz zvezdic tkan.
Vse belo, čisto, v hiši bajni,
kristal pripet je na kristal.
So li v tej noči svetotajni
priklile lilije iz tal?

O, sveta noč, kako si srečna!
Kako ti srca si lastiš!
Kakor da vstaja zarja večna,
tako nam blaženstvo deliš.
Prižigaš nam drevesce polno,
navijaš usta nam v smehljaj;
ti nam pričaraš v dušo bolno
že davno izgubljeni raj.

O sveta noč, zares si sveta!
Prinesla zemlji si Boga,
zato nikdar ne bo ti vzeta
zahvalna himna iz srca!
Stoletja bodo odhitela, —
iz zlatih vil, iz bornih koč
še tebi pesem bo donela,
o blažena, o sveta noč!

M. Elizabeta.

Nekaj novega — nekaj lepega:

»Bog med nami.«

Slovenci imamo sicer dosti — skoro preveč — molitvenikov ali mašnih knjižic; a premalo takih za premišljevanje.

Ravnokar je izšla nova krasna knjižica, ki sicer ni namenjena za premišljevanje sploh, ampak za premišljevanje ene, in sicer najljubše in najveselejše resnice, namreč v presvetem Rešnjem Telesu med nami živo pričujočega Boga. Knjižica se imenuje **»Bog med nami. Premišljevanja in obiskovanja v presv. Zakramentu pričujočega Boga«**.

V uvodu se bere tako:

Med Slovenci, hvala Bogu, se lepo časti Jezus v presvetem Rešnjem Telesu. »Večna molitev« je razširjena med njimi v več kot stotisoč izvodih. Vsako nedeljo in praznik se glasi po naših cerkvah iz te knjige hvala božja iz nešteto grl. Nekaj lepega je ta skupna glasna molitev. Odmev je in posnemanje slavospevov nebeških duhov. Glasna in skupna molitev je tudi nekaj vspodbudnega. Drug drugega častivci vspodbujajo in bodre, kako bi mogli več hvale dati v tabernakeljnu pričujočemu Bogu. In če se molitev po vnanje prav lepo opravlja, besede razločno, glasno in ubrano izgovarjajo, je tudi ta lepa vnanost Bogu v čast.

Ne da bi hoteli to skupno molitev količkaj kratiti, pošiljamo vendar med svet to novo knjižico, namenjeno češčenju presve-

tega Rešnjega Telesa. Namenjena je za sebnimi molitvi, tihiemu češčenju.

Kakor je namreč skupna in glasna molitev lepa, čuti vendar marsikdo potrebo, da se v senci tabernakeljna v tihi molitvi in globokem premišljevanju skuša vtopiti v neskončne skrivnosti, ki so pred njim na oltarju. Tako se lahko človek dalj časa pomudi pri lepih mislih, si natančneje ogleduje in premišljuje vzvišeni predmet, s katerim ima opraviti, in tako lahko bolj živo okuša, da v resnici sladak je Gospod.

»Bog je duh, in kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici.« Ta knjižica želi pripomoči, da bi molili Boga res v duhu in z duhom, da ne bo naše češčenje preveč le vnanje.

Razdelitev knjige je taka-le:

Spreдай slika »Bog med nami — jetnik ljubezni«, ki jo vidite danes v »Bogoljubu«.

1. Dolg uvod, ki je že sam zase nekako premišljevanje.

2. Tri krasna daljša premišljevanja: a) Jezus med nami živi, b) Jezus molči, c) Jezus trpi.

3. 31 obiskovanj z zelo lepo vsebino.

4. 10 najlepših pesni naše pesnice M. Elizabete Kremžar, uršulinke v Ljubljani.

5. Molitvenik: Sv. maša, sestavljena iz samih z odpustki obdarjenih molitev; obhajilne molitve; troje litanijske: sv. Rešnjega Telesa, Jezusovega Srca in Imena.

6. Lepa posvetivna pesem — za sklep molitveni uri.

7. Dodatek: Četrtna ure pred presv. R. Telesom.

Za poskušnjo podamo tukaj en odlomek iz prvega dela: »Jezus živi za nas«.

I.

Jezus živi za nas.

Ako opazujemo življenje Jezusovo v sveti hostiji, vidimo, da je to življenje — življenje ljubezni.

Učinek, katerega napravi ljubezen v srcu, obstoji v tem, da ga popolnoma napolni in tako prevzame z ljubljenim predmetom, da živi ljubitelj samo za ljubljeno. Tako je torej z Jezusom. Ljubezen mu narekuje živeti le za nas. Da, moji ljubi, hostija ni kraj, ki bi se spodobil zanj; saj nebesa niso vstanu, da bi obsegla njegovo neskončno veličastvo. Katera moč torej ga vleče doli iz sijajnega bleska pri Očetu in ga veže tu notri kakor jetnika ljubezni? To smo mi, mi ga vezemo, in on biva pri nas. Tam — pri nas — je njegovo opravilo, tam njegova misel, tam njegovo življenje, le da nas ljubi, ničesar bolj ne ljubi kakor nas. Zakrit pod onimi podobami kruha vzdihuje k Očetu in se daruje za nas, da potolaži njegovo jezo. On se uničuje za nas. On »goji misli miru«, in kakor iz kraljeve palače daje ukaze in nasvete, ki vsi merijo na naše zveličanje. O, ljubezen, ljubezen ima veliko moč nad srcem in kakor gori Srce Jezusovo popolnoma za nas, tako biva samo za nas, uboge ljudi . . .

Čujte, kako misli o stvareh; kako misli kot ljubitelj, ki gleda in misli samo na duše, katere ljubi! »Jaz sem pastir, vi ste moje ovce, poznamo se, da, poznamo se, ego sum pastor bonus, jaz sem dobri pastir. O ljudje, ne pozabite vendar, da vas tukaj pričakujem, vas samo, samo vas. Imate grenkosti in bolesti? Moje srce je odprto, pridite in izlijte jih vanj! Potrebujete krepčila? Pridite, jaz vas hočem tolažiti. Vam manjka kruha? Pogum, miza je pogrnjena. Hočete vode večnega življenja? Zaupajte, jaz sem tu in čakam na vas, da vam dam, kakor sem čakal tam pri studencu na Samaritanko. Venite ad me omnes, pridite k meni vsi, bolni, ubogi, hromi, teptani, vsi, ker vas ljubim vse, in ljubezen ne dela prav nobenega razločka. Da ste mi ljubi, zadostuje, da imate srce, ki me ljubi, in voljo, da mi služite.«

O bratje, zberimo se za nekaj trenutkov ter se približajmo, da premišljujemo ono hostijo. Poderimo zid, ki nas loči od njega! Kajti četudi ne vidimo, je vera trdna in daje

večje dokaze gotovosti, kakor če bi videli s svojimi očmi.

Glej, zbrani smo tukaj, da govorimo o njem in — on gleda na nas kakor skoz omrežje, on živi in misli le na vsakega izmed nas. Ono sveto ginjenje, ki nas prešinja, ona sladkost, ki se izliva v nas, ono medsebojno učinkovanje ljubezni, ki je med nami in njim — to je Jezus, ki zre doli na nas. In, ali ne čutite, kako trka na vaše srce, kako vas napolnjuje skrivna moč s tolažbo? To je Jezus, ki vam govori. O moj Jezus, kako razsvetljenje duha, kako ganjenje srca in duše! To je Jezus, ki se zavzema za nas, ki nas ljubi, ki nas hoče pridobiti zase . . .

O Jezus, jaz te ne vidim, a čutim tvojo bližino, kakor učenca, ko sta govorila z onim tujcem tam v Emavzu. Ti si mi torej blizu, ti misliš name, ti živiš zame, ti se mudiš tam v tabernakeljnu, kakor bi imel voditi samo mene. Jaz sem predmet tvojih misli, tvojih skrbi, da, celega tvojega življenja. Ti misliš na to revno stvar iz prahu, na to ubogo bitje; in misel name je, ki te tam veže; moj blagor je, ki te prevzema, moja bližina je, ki te združuje . . .

O moji ljubi, jaz govorim in vi me poslušate, a gotovo, niti jaz ne mislim na to, kar pravim, niti vi ne razumete tega, kajti sicer bi morali od ljubezni izgubiti pamet. To je skrivnost, iz katere ne najdemo izhoda. Človeški duh ni zmožen, da bi mogel pojmiti Jezusovo življenje ljubezni v sveti hostiji.

O duša moja, zberi ta trenutek svoje moči in preudari: Vidiš li to hostijo? Tu notri biva Bog, tu je Jezus, oni Jezus, o katerem si slišala toliko govoriti v evangeliju, ona najvišja lepota, katere pogled sam je bil čar, je bil raj. Torej tu notri sedi, kakor na svojem prestolu in gleda nate s pogledom usmiljenja in smehljajem ljubezni. Ti, duša moja, stojiš pred njim in ne vidiš ničesar, a tu notri se gre zate, gre za tvojo srečo, tu je skrit tvoj zagovornik in prosi zate.

Ti, nepoznana, uboga ženica, stopiš v cerkev, nikdo se ne zmeni zate, nikdo se ne ozre po tebi, — a Jezus te opazuje, te gleda, odpira ti že svoje srce in svoje roke ter govori smehljaje: Hči moja, ali si vendar prišla? Ti ubožica, stopi le bliže, ne glej na svoje revne cunje, ne na svoja umazana oblačila, le ljudje gledajo na take reči, ne pa Jezus. Poglej, mogoče ne misli niti en človek nate, ne vé se, da živiš in hodiš po zemlji semintja, kakor mravlja v svoji luknji, ne da bi se menila zate živa duša. A Jezus, tvoj ljubljeni ženin, misli nate, se ozira vate, da, zdi se, da živi le zate, dela zate neprenehane čudeže, ko skriva na ta način svoje veličastvo.

O Jezus, kdo se more primerjati s teboj v ljubeči skrbi? Cogitationibus tuis non est, qui similis sit tibi: ni ga, ki bi ti bil enak v tvojih mislih! Mati misli mnogo na svoje otroke, ženin na svojo nevesto, a ti, ljubi Bog, presegaš vse v ljubezni, ti skrbiš za nas, ti živiš za nas v sveti hostiji bolj kakor sam zase. To je ljubezen, moji dragi, edina, skrivnostna in stalna ljubezen, ki napotuje Jezusa, da živi v sveti hostiji samo za nas. Ali ga torej ne bomo posnemali, mu vračali ljubezni za ljubezen? Ako živi za nas, se ne bomo tudi mi odločili živeti zanj? . . .

* * *

Knjižica bo najprej primerna za duhovnike-adoratorje, ki imajo vsak teden prebiti eno uro premišljevanje pred Najsvetejšim in so morali dozdej rabiti večinoma nemške pomočke. — Potem pa tudi za vse bogoljubne duše, ki žele kar najbolj mogoče vredno častiti Jezusa med nami pričujočega. Zaradi globokosti svojih misli tudi za izobražence jako primerna.

Dobi se v »Katoliški Bukvarni« in Ničmanovi prodajalni v Ljubljani in stane vezana v usnje z zlato obrezo 2 K 50 vin., v platno z rdečo obrezo 1 K 80 vin.

Sezite po njej!

Kako se hodi k sv. obhajilu?

Razume se, da z največjim mogočim zunanjim spoštovanjem, notranjo zbranstvo in pobožnimi občutki.

Bog med nami — jetnik ljubezni.

Pa vsega ne mislimo povedati, kaj in kako je treba pred in po sv. obhajilu ravnati. Samo na eno reč hočemo opozoriti, na katero je treba paziti pri množestvih obhajilih.

Kakor smo povedali o procesijah, da če hoče procesija lepa biti, se ne sme trgati in udeleženci ne smejo okoli sebe gledati, — nekaj podobnega moramo povedati o sv. obhajilu.

Kadar je prav veliko ljudi pri sv. obhajilu, je v navadi veliko prerivanje, kdo bo pred na vrsti. To je pri tako svetem opravilu zelo neprimerno, in vsa zbranstvo se mora zgubiti. Tisti, ki so že opravili, se ne morejo zlepa nazaj preriti.

Ali je vsega tega treba? Ali je zaradi tega sv. obhajilo kaj prej končano?

Prav čisto nič! Samo pobožnost gre v zgubo. — Vsak hoče biti prvi. Ali je mar to pobožnost? Ravno nasprotno; to je le sebičnost in neolikanost, druge odrihati! Ti, če hočeš biti v resnici pobožen, naredi ravno narobe: Če se ti posebno ne mudi domu, pusti rajši druge naprej, katerim se morebiti bolj mudi. In da ne boš množil gneče pred oltarjem, čakaj rajši toliko časa na svojem mestu, da se prostor pred oltarjem nekoliko izprazni in da se morejo že obhajani mirno in zložno vrniti.

Zelo napačno je tudi, kar se zlasti pri taki gneči godi, da kakor hitro je človek obhajal, brž vstane. Pri tem pa trese in vznemirja onega, katerega ravno obhajajo. Zato se mora vedno počakati, da obhajajo tretjega ali četrtega dalje, predno se vstane.

Vedno se še tudi opaža, da ljudje tako hitro po sv. obhajilu šinejo iz cerkve. Vsa eno četrtinko ure naj se skusi vendar vsak pomuditi z Jezusom!

Tabernakelj — dom ljubezni.

O ljubezen ti brezmejna,
kje prebivaš ti?
Tabe išče duša žejna
in po tebi hrepeni.

O ljubezen dobrotljiva,
o neskončen njen zaklad!
Kje li vekomaj prebiva
morje vseh človeških nad?

Duša željno tebe išče
in po tebi hrepeni;
kje je blaženo svetišče,
v katerem plamen tvoj žari?

Tabernakelj — dom presveti,
Jezus v njem — ljubezni žar,
srčno te želi objeti,
hiti k njemu, revna stvar!

Tu žari ljubezen večna,
ki je nima celi svet;
blagor duši, ki je srečna
našla vse ljubezni cvet!

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

11. Zakleta kraljična.

Nekdaj je bila navada, da so ljudje takole ob dolgih zimskih večerih radi pravili in poslušali »gostorije«, in marsikaka teh »gostorij« je bila tudi o zakletih kraljičnah, kako je to ali ono čudovito rešil po navadi najmlajši sin svojega očeta, se naposled ž njo poročil in ž njo dobil čudno veliko bogastva. Tisti najmlajši in najpametnejši sin svojega očeta si danes ti, dragi bogoljub, in danes te vabim tudi reševati neko zakleto kraljično. Ne popeljem te v sivo goro med razvaline podrtega gradu, ampak v grad tvojega srca; kajti tu biva tista zakleta kraljična — tvoja volja!

1. Res, kraljična je tvoja volja! Vse naše življenje, če malo pomisliš, obstaja iz misli, želja, govorjenja, dejanj in opuščanj. Od tega torej, kaj in kako v svojem življenju mislimo, želimo, govorimo, delamo ali opuščamo, od tega je zavisno, ali je naše življenje dobro ali slabo, popolno ali nepopolno. To je enkrat ena. Zdaj mi pa povej: kje pa se vse to določuje in ukazuje? Kje se daje smer našim mislim, željam, besedam, dejanjem in opuščanjem? Odkod pa izhajajo povelja našim zmožnostim: očem, kaj da imajo ali smejo gledati in česa ne; rokam, kaj da imajo delati in česa ne; nogam, kam in kod da imajo hoditi in kod ne; srcu, kaj da ima ljubiti ali sovražiti in česa ne; celo umu, kaj da ima ali sme misliti in česa ne? Vse to ukazuje in določuje naša volja, od nje izhajajo vsa ta povelja! Le

malo pomisli, pa takoj uvidiš, da je res tako. Če je pa to res, potlej je pa tudi res, da je volja po pravici in resnici prava kraljična med našimi zmožnostmi. Potlej je pa tudi res, da bo naše življenje tudi le tedaj dobro in popolno, če bo naša volja dobra, popolna in sveta. Ali že slutiš, kolike važnosti za našo popolnost je ta kraljična?

2. Dá, kraljična, toda zakleta. Kako to? Nekdaj, pred izvirnim grehom, v paradizu, je bilo drugače. Tedaj je bilo vse v človeku pokorno. Tedaj so razne strasti v človeku le takrat vstajale, kadar jih je volja zbudila, in so se le toliko zbudile, kolikor je hotela in kolikor jih je potrebovala volja, čisto nič več ne. To je bilo takrat. In zdaj?

Zavoljo izvirnega greha je volja izgubila to neomejeno kraljevo moč nad strastmi. Kolikokrat se zdaj človek zavé svoje jeze na primer šele potlej, ko se je že izbliskalo in iztreskalo iz srdapolnega srca: glej, ne da bi jemala ozir na prosto voljo, se je jeza izdivjala v nas. Isto velja o vseh drugih strasteh. Ali če človek s svojim umom tudi opazi, če se tudi zaveda, da ga navdaja neredna ljubezen ali neredno sovraštvo, da ga plaši nereden strah, da mu pije kri zelena zavist, da ga pehajo in vlečejo vsakovrstne druge neredne strasti v prepad greha, — toda kako slabotna je njegova volja, če že hoče ugnati te uporne strasti! Misleč človek se tedaj živo začne zavedati, kaj da je izvirni greh in kako

ranjene in oslabele volje da je, in milo zaječi v njegovem srcu ta po izvirnem grehu zakleta kraljica (Rimlj. 7, 15—24.): »O, jaz nesrečnica! Kdo me bo rešil tega strašnega suženjstva? Je sicer hotenje v meni; ali dobro tudi storiti, tega ne najdem. Imam sicer dopadenje nad božjo postavo po notranjem človeku, ali v telesu vlada še druga močna postava, ki se bojuje zoper postavo duha in ki me deva v sužnjost pod postavo greha, ki je v telesu. O, jaz nesrečnica! Kdo me bo rešil telesa te smrti?«

Da torej padaš v toliko grehov in nepopolnosti, temu je kriva tvoja oslabela volja, tvoja zakleta kraljična. Če to veš, če se tega živo zavedaš, je že nekaj, ali glavna naloga šele pride: kako jo namreč odkleti, kako jo rešiti?

3. Najprej poslušaj sv. apostola Pavla, ki na zgorajšnje milo tožbo naše volje, kdo da jo bo rešil, navdahnjen od Svetega Duha odgovori kratko pa odločno (Rimlj. 7, 25.): »Milost božja po Jezusu Kristusu, Gospodu našem!«

Dragi bogoljub, to-le resnico si moraš, če ni drugače, ne samo zapisati, ampak z ognjem vžgati globoko v srce. Od prepričanja o tej resnici je na poti popolnosti skoraj vse zavisno. Dovolj torej, da ti to velevažno stvar še podrobneje ponovim:

a) Po izvirnem grehu padli človek ne more, z ozirom na svojo nravno slabost, brez božje milosti ne dolgo časa vseh zapovedi izpolnjevati, ne vseh hudih skušnjav premagovati.

b) Padli človek ne more čisto nič storiti, kar bi imelo kaj nadnaravne, nebeške vrednosti, če ga k temu ne vzbuja in ga vedno ne spremlja luč in moč božje milosti.

c) Pravični ne more dolgo vztrajati v stanu posvečujoče milosti božje, če ga ne podpira dejanska milost božja.

d) Pravični ne more do konca vztrajati brez čisto posebne dejanske milosti božje.

e) Zavoljo npravne oslabljenosti naše volje se tudi popoln človek ne more varovati celo življenje vseh malih grehov brez prav posebnega daru dejanske milosti božje.

Dragi bogoljub, premisli in premišluj pogosto te-le resnice, ki sem ti jih tu-le s čisto suhimi besedami na papir nametal. Dve misli ti bosta iz tega premišljevanja nujno vzniknili. Prva, da je naša kraljična res zakleta kra-

ljična, druga pa, da je edino velepametno hoditi pogosto zajemat iz studencev milosti, iz molitve, iz svetih zakramentov in iz presvete daritve. Dasi je namreč naša volja, sama sebi prepuščena, taka neizrecno uboga reva, postane vendar z božjo milostjo nekako vsemogočna, po besedah sv. Pavla (Filip. 4, 13): »Vse z morem v njem, ki me krepi«, namreč s pomočjo Kristusove milosti. Preberi torej pazljivo še enkrat, kar smo se v prvem tečaju zmenili o teh studencih, in ravnaj se po tistih navodilih.

4. Z milostjo božjo se naša volja odklinja, zdravi in krepi nadnaravno. Imamo pa še drugih naravnih sredstev, ki so že sama po sebi, če si jih mislimo tudi brez spremljajoče milosti, posebno primerna, našo voljo zdraviti in krepiti. Tudi teh se je treba oprijeti.

a) Najprej zopet stari pregovor praktičnih Rimljanov: »Zdrav duh v zdravem telesu!« Močna volja v zdravih možganih, v zdravem srcu! Ne samo um, tudi volja v predsmrtnem življenju deluje s pomočjo živčevja in možganov. Kdor si torej z nerednimi strastmi, n. pr. s pitjem alkoholnih pijač, z razuzdanim ali nezmernim spolnim življenjem slabi in ubija živce, takemu ne opeša le um, ampak mu bolj in bolj hromi in dreveni tudi volja. Pijanec n. pr. ali nezmerni čutnosti vdan človek nimata nobene trdne volje.

b) Napovej neizprosno vojsko posebno tistim strastem, ki slabé voljo, torej strahu, žalosti, obupnosti, malosrčnosti, omahljivosti in posebe še tisti nemoški, neumni mamljivo sladki sentimentalnosti, ki ima za svoje vodnike le svoja nestalna čuvstva, ne pa svetlega in treznega uma. Vse te strasti so strup, ki razjeda in razdeva krepko moč naše volje, ki nam mori in uničuje naše moške značaje.

c) Kadar ti ukazuje dolžnost ali svetuje pamet ali vera, to in ono storiti, kar se ti zdi na prve oči posebno težko in nezmagljivo, se ne vdajaj prvemu vtisku, ki ga stvar nate napravi in ne delaj sklepov takoj po tem vtisku. Krščanske kreposti včasih s svojim strogim, da, odurnim zunanjim videzom odbijajo in nimajo nič ali prav malo mikavnega — za kratkovidnega človeka. Tudi sam hudobni duh nam često slika težave krepostnega življenja z najgršimi in najbolj črnimi barvami, zato da bi nas od njega odvrgnil. Ne sodi in ne odločuj torej po zunanjem videzu, ampak stvar najprej mirno, trezno in dobobra premisli! V pre mnogih slučajih se bodo te težave polagoma razkadile pred bistrimi očmi tvoje uma kakor meglja pred solnčnimi žarki in izprevidel boš, da stvar

nikakor ni tako težka, kakor se ti je izpočetka pokazala.

Ko si pa enkrat stvar tako premislil, potem pa je ne izgubi več iz oči, ampak se trudi, da jo tudi v resnici izvrši!

d) Spoznavaj, premišljuj Boga in verske resnice! Ker je Bog sama lepota, in ker ni lepših resnic kot so verske, in ker je naša volja vsa mrtva na lepoto, jo bodo vse te reči tem bolj nase vlekale, v čim večji lepoti se ji bodo kazale skozi oko bistro zročega uma.

e) Beri rad življenjepise svetih, krepostnih ljudi! Ti živi zgledi bodo posebno močno vzbujali tvojo voljo. Besede mičejo, zgledi vlečejo. S sv. Avguštinom boš mnogokrat govoril: »Če so mogli ti in te, zakaj pa ti ne, Avguštin?«

f) Premažuj se pogosto tudi v malih rečeh! S tem si boš tako okreplil in izuril voljo, da se boš lahko premagal, kadar bo treba tudi kaj večjega in težjega izvršiti. — Nekoč sem slišal o neki gospodični, kako je bila enkrat poleti ob hudi vročini zelo, zelo žejna. A kaj stori naša gospodična, da bi se ne vdala hlepečji želji po krepilni pijači? Gre in vzame lep, čist kozarec, ga napolni s svežo mrzlo vodo — »in ga na en dušek izprazni«, si misliš morebiti ti, Janez Zvrniča — ne, ampak ga postavi lepo predse na mizo, tako da jo je moral venomer siliti:

»Izpij me no!«, in se ga četrte ure še dotakne ne. Šele potlej prime za kozarec, a odpije samo en požirek, čez pet minut zopet enega in tako naprej vselej v večjih presledkih. Lep zgled, kako se moremo premagovati v malih in vsakdanjih rečeh! In če se je znala ta-le gosposka stvarca tako premagovati, pa se ti ne bi, dragi bogoljub?

»E, gospod, presneto je huda vaša šola!« Ne morem pomagati. Dragi Zveličar je nekoč rekel (Mat. 11, 12): »Nebeško kraljestvo silo trpi, in silni ga nase potegnejo.« In star pregovor pravi: Čič ne da nič, in še drug, da se brez muje še čevelj ne obuje. Sicer mi je letos enkrat zgovoren štajerski očanec rekel, da dandanes stari pregovori in pa veliki kosi kruha čedalje bolj iz navade gredo, ali ta-le dva pregovora sta še vedno in ostaneta vedno resnična.

O nas Slovencih drugi narodi radi pravijo, da smo sicer še dosti dobre glave, le volje da smo radi precej slabotne in omahljive, in res ima ta-le očitek nekaj v sebi. In če tudi tebe zadene, dragi bogoljub, glej, oprimi se teh-le pravkar nasvetovanih sredstev! Bodi prepričan, da boš tako odklel plemenito kraljično, lastno prosto voljo, ki te bo — rešena spon in žalostnih posledic izvirnega greha, — obogatila in osrečila za čas in za večnost.

Dr. Ant. Zdešar.

Kako vzorno-lepo žive Poljaki.

Učimo se od njih!

Bivša učenka - Kamničanka piše med drugim uredniku iz Lvova v Galiciji: Da Vam pišem, k temu me je nagnila zadnja številka »Bogoljuba«. Na strani 364. berem o pospeševanju prejemanja sv. zakramentov za moške. Mislila sem si: O, ko bi videli tukaj pobožnost zlasti moških, višjega kot nižjega stanu! Tukaj se ne sramuje tudi visok častnik do tal globoko prikloniti se na obe kolena, pa naj si bo Najsvetejše izpostavljeno ali ne. Ginljivo je in že večkrat me je prav do duše pretreslo, ko sem videla v jezuitski cerkvi, ki je zelo velika, natlačeno polno, večinoma moških, največ vojaškega stanu. In kako lepo se sliši glasno odgovarjanje pri molitvi »Sveta Marija!«

Večkrat mimogrede stopim za trenutek v cerkev. Tu je navada, da so gospodje spovedniki v spovednicah do 10. ure dopoldne. Kolikrat vidim fine gospode klečati pri spovednici! In kako ginljivo se obnašajo pri

sv. obhajilu! Posebno se mi zdi lepo, kar sem na lastne oči videla, ko moški z velikimi gorečimi svečami svetijo pri sv. maši. Po cerkvi napravijo špalir do oltarja, kjer se bo darovala sv. maša. Pri vsaki popoldanski službi božji nastopijo z zastavami, ki jih je več ali manj. Z zastavami spremijo Najsvetejše do oltarja, kjer so litanije in nato blagoslov. Vse kleči, lahko rečem: skoraj leži na obrazih in moli Vsemogočnega na oltarju. Neme zastave pa se kriklanjajo njemu v pozdrav.

Globoko mi bo ostala v spominu neka veličastna procesija, zakaj veliko sveta sem že videla, a tako globoko vernega ljudstva še ne kot je poljsko. Na rožnovensko nedeljo je bila tukaj veličastna procesija, ki jo je vodil sam presvitli škof. Tisoče in tisoče je bilo ljudstva, zlasti moških, ki so prepevali Mariji sv. rožnega venca v čast. Drugo se ni slišalo nego Marija, Mati sv. rožnega venca! Kako veličastno je odmevalo po ulicah krasno

petje iz tisoč in tisoč grl! Bili so štirje blagoslovi kot o sv. Rešnjem Telesu. Tudi jaz sem bila dve uri zraven, a bilo je toliko ljudstva, da sem bila v dveh urah samo pri dveh blagoslovih. Nosile so kipe presv. Srca Jezusovega štiri dekleta, belo oblečene, ob straneh po štiri in štiri v parih z gorečimi svečami zraven pa moški z zastavami, ki jih nisem naštelanič manj nego 98. Lepo je bilo videti, ko so nosili šolski dečki s šopki na prsih ljubkega »Praškega Jezuščka« s palmovimi vejicami v rokah in deklice podobo »Angela variha« z lilijami v rokah. Koliko pa je bilo drugih podob, bi bilo predolgo naštevati.

Koliko, ah, koliko zglednega bi se dalo pisati od tega tako pobožnega poljskega ljudstva! V jezuitski cerkvi je krasen oltar Matere božje ves v zlatu. Marijina podoba je posuta z dragimi kameni. Da, tukaj se vidi globoko češčenje in ljubezen Poljakov do Marije. Naše mesto premore 30 cerkvá, a povsod je le poljski jezik. Nemško govore samo judje, ki jih je zelo veliko. O koliko bi se dalo od tu lepega pisati za »Bogoljub«! Če bi bilo prav, se Vam še kaj oglasim. (Seveda prav. Ured.)

Najlepši kinč.*

Marica sedi pri mizi vsa črno opravljena, z levico, v kateri drži bel robec, si podpira glavo, glas je resen, žalosten.

Moj Bog, moj Bog, kako sem zapuščenal veselja zame ni več na tem svetu. Srce podobno velemu je cvetu, ki ga strupena slana je umorila. Nekdaj srce veselja je kipelo, smehljala se mi radost je nasproti, sedaj je strto, tožno, zapuščeno, in vedno kliče mi: gorje siroti!

(Nekoliko preneha.)

Najdražje, kar na svetu sem imela, bilo je zlato materno srce, in ta zaklad mi kruta smrt je vzela, pustila mi je grenke le solze. — — — Kako vsa sreča naglo, naglo mine! zdaj srce zdi se mi kot razvaline nekdanjega smeškega gradu. Ponosen bil nekdanj je, krasen in sloveč, sedaj o njega slavi — ni sledu!

Ivanka vstopi, lepo okusno oblečena, na sebi precej lepoticja, zelo vesela; a vendar govori resno, ker ima sočutje z Marico.

Marica, dober dan, že spet te nadlegujem, a upam, da mi bodeš oprostila, saj vedno sem iskreno te ljubila in s taboj gorko vedno sočustvujem.

Marica, ko vstopi Ivanka, vstane, ji gre nasproti in ji poda roko.

Ivanka, silno si mi dobrodošla, bilo že res mi dolgčas je po tebi, saj veš, da srce žalost mi mori in stiska, a tvojega se vendar veselim obiska. Prisrčno ljubim te, odkar sem te spoznala, vesela s taboj vedno sem kramljala; — odkar pa spava v grobu zlata mati,

pri meni radosti nikar iskati. Zabavati ne morem v svoji te bolesi, a pogovarjam rada se s teboj, izvoli se usestil (Se usedeta.)

Ivanka.

Iz srca pomilujem te, Marica, res težka te izguba je zadela, zdaj res ne moreš biti še vesela; a vendar, potolaži srce svoje, pozabi na pekoče bolečine, zatri, pozabi žalostne spomine! glej, ljubka pomlad se je povrnila, povsod radost, življenje novo je razlila, pri cvetki klije nežna spet cvetica, spomladi žalovati se ne sme, Marica!

Marica.

Komur je žalost zasadila v srce meč, za njega ljubke pomladi ni več. Res se je ljuba višred povrnila, v zelenje je odet spet log in gaj, a v grobu spava rajna mati mila, kako zdaj srce moje veseli se naj? Zamé tolažba vsaka je odveč, — povsodi res cvetlice spet cvetijo, Ivanka, meni ne cvetijo več! Poruvala sem jih iz lončkov in gredic, ne maram več rezed in rožmarina, vsadila bom le grenkega pelina, prilivala bom vsak dan grenkih mu solzic.

Ivanka.

Marica draga, če tako otožna objokovala bodeš rajno mamo, zvenela bodejo ti lica rožna, skopala bodeš si prezgodnjo jamo. Zveseli se in kot nekdanj z menoj veselo, ljubko pesmico zapoj!

* Ta dvogovor je zložen sicer za pomladni in velikonočni čas, pa lahko služi tudi za vsak drug čas.

Marica.

Edina pesem, ki me zveseli,
je pesem narodna, ki se glasi:
»Kot tičica sem pevala,
sem sladke sanje sanjala;
oh, zdaj pa nikdar, nikdar več,
veselje preč je preč! — — —«

Ivanka.

Otožnost tvoja v srce me boli!
Pomislí pa, da veseli
pri Bogu se na večno tvoja mati!
Zato nikar, Marica, žalovati,
zaupaj na dobrotneža Boga pomoč,
veseli se vsaj zdaj, ko je velika noč!

Marica.

Velika noč je zame temna noč,
ki s črnim pajčolanom toge me obdaja,

brez srebrnega lune to je noč sijaja
in brez sijaja vsake zvezde upa.
Preveč mi polna žalosti je kupa,
da bi velika noč me zveselila.
Kot libera se zdi mi aleluja,
kot ob pogrebu pojejo zvonovi,
Zveličarja oznanjajoč vstajenje. —
Vendar pustiva tako govorjenje;
povej mi rajši, ljubljena Ivanka,
kaj si za pirhe lepega dobila?

Ivanka.

O prav veliko lepega imam,
našteti skoraj vsega ti ne znam.
Svilenó ruto, lepo mašno knjižico,
uhane zlate, srebrno verižico,
vse to za pirhe letos sem dobila, —
s čim pa velika noč je tebe zveselila?

(Konec prihodnjic.)

V službo k nebeški Kraljici!

(Klic bl. Grinjona Montfortskega.)

Kdor more to storiti, naj stori!
Kdo je tako moder in ume to?
Bog sam! Bl. Grinjon.

Prijatelji, dragi čitatelji »Bogoljuba«! Zopet se srečamo v novem letniku tako dragęga nam lista! Kako naj vas pozdravim? Zakličem vam prav iz srca: »Češčena Marija!« In iz vaših src in ust mi veselo doni nazaj tisočer ljubek odmev: »Češčena bodi tisočkrat!« Tako je prav in lepo! Kaj ni Marija radost naših src, mati naša in naša gospa ter kraljica vesoljnega sveta? Kdo je ne ljubi? Kdo ne želi njej dopasti ter se solnčiti v njeni materinski dobroti? Povem ti pa, da večje ljubezni ne moreš skazati Mariji, ne ji bolj dopasti ter si nakloniti njene ljubezni, kakor če skleneš postati njen popoln služabnik v smislu bl. Grinjona ter stopiti v službo k tej premočohi gospe. Stóri to! Ta tako častna služba te bo nezmerno oboğatila za čas in večnost. Že v lanskem letniku sem ti opisal to dragoceno službo ter njeno bistvo, ki obstoja v tem, da samega sebe popolnoma in brez pridržka izročiš in posvetiš Mariji, živiš neprestano v popolni odvisnosti od nje, delaš vse po njej, ž njo in zanjo, ter po njenih rokah postaneš popolna in nepreklicna last Jezusa Kristusa. Prečitaj še enkrat pazno te razprave, seosebno še ono v 8. zvezku. V naslednjih razpravah ti hočem pojasniti, kako se skrbno pripravi na to posvetitev preblaženi Devici in kako jo izvrši ter kako tej posvetitvi ostaneš zvest. Opomnim te pa z besedami bl. Grinjona: »Ne

skušaj s preveč posvetno radovednostjo spoznati te pobožnosti; moli na kolenih: »Pridi Sv. Duh« ter »Zdrava morska zvezda« (ali drugo molitev k Mariji), da si izprosiš od Boga milost, to božjo skrivnost prav razumeti ter njeno sladkost okušati.«

Kako izvršiš prav in sadonosno popolno posvetitev Mariji? Odločil si se torej! K nebeški kraljici hočeš stopiti v službo ter se v ta namen njej brezpogojno izročiti in posvetiti. Blagrujem te! Določi za ta velevažni čin že naprej kak pripraven dan, n. pr. praznik Oznanenja Marijinega (ali učlovečenja božjega Sina) ali zadnji dan majnika. Na ta preimniten dan se pripravi s tridesetdnevno pripravo, ki ima dvojen namen. Prvi namen te priprave je, da izženeš iz srca posvetnega duha, Drugi namen pa je, da napolniš svoje srce po Mariji z duhom Jezusovim in ljubeznijo božjo. Prvi namen skusi z vso resnostjo doseči prvih 12 dni te priprave: Otresi se posvetnosti ter vezi, ki te priklepajo na ta svet; skrbno izprašaj svojo vest; k srcu si jemlji grozoto greha ter njegove žalostne nasledke; premišluj štiri poslednje reči, božjo ljubezni in usmiljenje . . . Tako si napolniš srce s sovraštvom in studom do greha. Če je potreba, napravi dobro dolgo spoved. Skleni trdno: V prihodnje se bom vestno in odločno varoval greha ter priložnosti k grehu; zatiral

bom vsa grešna nagnjenja ter brez usmiljenja zadušil svojo glavno strast. Da ta prvi namen dosežeš, moli pogostokrat in srčno k prebl. Devici ter njej v čast izvršuj vse molitve, zatajevanja in dobra dela! Za dosego drugega namena pa porabi ostale tri tedne priprave. Treba je, da si napolniš srce s sv. duhom Jezusovim ter božjo ljubeznijo.

Prvi teden skušaj odkrito spoznati samega sebe, kakoršen si v resnici. Obujaj kesanje nad grehi ter skušaj dospeti do prave ponižnosti. Misli s sv. Bernardom: »Kako zaničljiva stvar sem; bil sem strohljiv prah; sedaj sem posoda nesnahe; kmalu bom jed črvom.« (Glej Bogoljub I. 1911, št. 10.) Prosi pogostokrat Gospoda razsvetljenja, n. pr.: »Gospod! daj da vidim! Daj, da spoznam Tebe in spoznam sebe!« (S. Avg.) Pridi sveti Duh itd. Moli lavretanske litanije ali Zdrava morskazvezda!

Drugi teden skušaj priti do pravega spoznanja svetosti in veličastva Device Marije. Misli nanjo prav pogostokrat, predočuj si njene vzvišene čednosti in prednosti. Glej nanjo kot blaženo Mater samega Sinu Božjega, premišluj njeno slavo in vsemogočnost v nebesih. In kako usmiljeno Srce ima ter rada in velikodušno pomaga! »O Marija! Le Bog je nad teboj; vse, kar ni Bog, je pod teboj.« (Sv. Anzelm.) Vse molitve in dobra dela daruj Mariji v čast z namenom, da spoznaš, kako veličastna in vse časti vredna je ona. Kliči Sv. Duha za pomoč, moli sv. rožni venec in Marijine litanije z vso vnemo!

V tretjem in zadnjem tednu ogleduj in premišluj neprestano ter z veliko ponižnostjo in hrepenenjem Jezusa Kristusa, da spoznaš njegovega duha. Misli in misli na njegovo življenje, trpljenje ter njegovo pregrenko smrt. Občuduj pred vsem drugim njegovo neskončno ljubezen, iz katere se utrinjajo tri žarne zvezde: a) Križ, b) sv. Rešnje Telo, c) presv. Srce Jezusovo. Prosi iskreno, da spoznaš Jezusa, svojega Boga, odrešenika, sodnika. Moli: Zdrava morskazvezda, sveti Rožni venec, Pridi Sv. Duh, litanije Jezusovega presv. Imena . . . Ko si končal tako tridesetdnevno pripravo, se dobro in skesano spovej. Na določeni dan pa se približaj z vso pobožnostjo, ki jo premoreš, obhajilni mizi, proseč Marijo, naj ti ona vzame tvoje srce ter posodi svoje prečisto Srce, da ž njeno ljubeznijo in njenim Srcem prejmeš v hostiji skritega Jezusa. Tako pripravljen zavžij nebeskega Ženina. Po sv. obhajilu pa izvoli pazno in srčno naslednjo Grinjono posvetitev; ako nimaš tiskane, si jo prepiši ter potem podpiši svoje ime.

Izročitev samega sebe Jezusu Kristusu, učlovečeni modrosti, po rokah Marijinih.

O večna in učlovečena Modrost! O preljubeznjivi in češčenja vredni Jezus, ti pravi Bog in pravi človek, ti edinorojeni Sin večnega Očeta in vedno deviške Matere Marije! Molim te z najglobočjo ponižnostjo v naročju in slavi tvojega Očeta v večnosti ter v deviškem naročju Marije, tvoje prečastitljive Matere, v času tvojega učlovečenja. Zahvalim te, ker si se tako ponižal ter vzel nase podobo hlapca, da bi me rešil iz sužnosti satanove. Hvalim te in poveljučujem zato, ker si se Mariji, svoji sv. Materi v vseh stvareh pokoril da bi me po njej naredil za svojega zvestega služabnika. Toda, žalibog, jaz nehvaležnež ter brezvestnež nisem držal prisege, ki sem ti jo dal tako slovesno pri sv. krstu! Svojih dolžnosti nisem izpolnjeval; nisem vreden, da bi se imenoval tvoj otrok, niti ne tvoj hlapec; in ker vse, kar je v meni, zasluži le Tvojo nedopadljivost in jezo, si ne predrznem več, približati se tvojemu svetemu in vzvišenemu Veličanstvu. Zato se zatečem k svoji priprošnjici, tvoji najsvetejši Materi, katero si mi dal kot srednico. Po njenem posredovanju upam, da bom dosegel kesanje in odpuščanje grehov ter si pridobil in ohranil modrost.

Pozdravljam te torej, o brezmadežna Marija, ti živi tabernakelj božji, v katerem hoče biti moljena večna, skrita modrost od angeljev in ljudi. Pozdravljam te, kraljica nebes in zemlje; tvojemu gospodstvu je podvrženo vse, kar je pod Bogom. Pozdravljam te, ti varno zavetišče grešnikov; ti skazuješ usmiljenje vsem! Usliši moje iskrene prošnje po božji modrosti ter sprejmi zato obljube in darove, ki ti jih jaz nevrednež ponudim.

Jaz N. N. . . . , brezvesten grešnik, obnovim, potrdim ter položim v tvoje roke svojo krstno obljubo. Odpovem se za vedno satanu, njegovemu napuhu ter njegovim delom ter se izročim popolnoma Jezusu Kristusu, učlovečeni Modrosti, ter hočem svoj križ za njim nositi vse dni svojega življenja ter mu zvestejše služiti, kakor doslej.

V navzočnosti celega nebeskega dvora te izvolim danes, o Marija, za svojo Mater in Gospo, posvetim ti in izročim ti v svojstvu kot tvoj služabnik v popolno last svoje telo in svojo dušo, vse imetje, notranje kakor tudi zunanje in tudi vrednost vseh svojih dobrih del, bodisi pre-

teklih ali pa tudi sedanjih in prihodnjih, ter ti prepustim vso in popolno oblast, da razpola-gaš z menoj in mojo lastnino brez izjeme po svoji volji v večjo čast božjo, za čas in večnost.

Sprejmi, o predobrotna Devica, ta mal dar mojega služabništva v čast tiste pokorščine, ki jo je večna Modrost tebi skazovala ter ga zjedini ž njo; sprejmi ga v znak oblasti, ki jo imata oba nad menoj, ubogim zemskim črvičkom in revnim grešnikom ter v znak hvaležnosti za prednosti, s katerimi te je sv. Trojica oblagodarila. Prisegam ti, da bom odslej kot tvoj zvest služabnik, v vsem iskal le tvoje časti ter ti služil v vseh rečeh.

O Mati čudovita, predstavi me svojemu ljubemu Sinu kot svojo večno lastnino, da me on, ki me je po tebi odrešil, tudi po tebi sprejme!

Mati usmiljenja, nakloni mi milost, da prejmem od Boga pravo modrost ter me vzemi zato v število tistih, katere ti ljubiš,

jih učiš, vodiš, hraniš ter varuješ kot svoje otroke in svojo lastnino.

O zvesta Devica, naredi me v vseh rečeh popolnega učenca, posnemalca ter služabnika včlovečene Modrosti, Jezusa Kristusa, svojega Sina, da dospem po tvoji priprošnji in tvojem zgledu do polnosti njegove starosti na zemlji ter postanem deležen njegove slave v nebesih. Amen.

Vse v čast božjo ter brezmadežne Device Marije!

* * *

Tako se glasi ta slavna posvetitev nebeški Materi in Kraljici. Ta sladka in tako ugodna pogodba med teboj in Marijo velja, dokler je ne prekličeš. Ostani le ti zvest svoji nebeški Gospe; ona se od tebe v zvestobi ne bo pustila prekositi. Kliče ti v bdrilo: »Blagor njemu, ki ohrani moja pota! Čujte nauk, bodite modri in ga ne zaničujte! Blagor človeku, ki me posluša ter čuje pri mojih vratih vsak dan; kdor mene najde, najde življenje ter prejme zveličanje od Gospoda!« (Preg. 8.)

Rešen!

Nekdanji učenec je nedavno pisal svojemu bivšemu katehetu nekje na Štajerskem:

Precej let je že preteklo, kar sem bil Vaš učenec. Od takrat sem že marsikako bridko uro prebil, kar sem si pa tudi sam veliko zakrivil s svojim pijančevanjem, sebi delal greh in sramoto, staršem pa skrb in težko srce. Hudo sem se bil navadil na žganje in ga več let močno pil. Koliko so prosili moja mati, in tudi drugi mi lepo prigovarjali, naj zapustim to pot! Ali nič ni pomagalo. Pil sem vedno naprej. Najprvo doma, potem pri vojakih, potem zopet doma, naprej in naprej. Vsi so že rekli, da ostanem vedno tak in da se nikdar ne bom izpreobrnil. Pa božja milost je še čula nad menoj, Marija me še ni pozabila. Vedno sem pravil, da se bom še izpreobrnil in vedno sem še imel upanje. Res je prišlo tako. Že od mladosti sem častil Marijo, rad sem zahajal k sv. maši, pogosto prejemal sv. zakramente, vpisal sem se tudi v tretji red sv. Frančiška, a kljub temu sem bil tak pijanec, da sem bil celi fari v sramoto. Pri vsaki sv. spovedi sem obljubil, da ne bom več pil, pa sem še vedno pil naprej. Vedno pa sem rad prebiral pobožne knjige. Tako sem naletel tudi na »Bogoljuba« in bral o Družbi treznosti. Mislil sem si, kako bi bilo lepo, če bi tudi jaz postal abstinent! In res

je prišlo tako. V preteklem letu sem 13. maja zadnjikrat pil žganje. Na binkoštni ponedeljek sem prejel sv. zakramente in se zaobljubil Najsvetejšemu, da ne bom okusil nikdar več nobene opojne pijače. Vstopil sem v »Družbo treznosti« v tisto stopinjo, ki ne pijejo nič drugega kot vodo, za celo življenje. Pisali so zame naš prečastiti gosp. župnik ter sem bil sprejet 16. oktobra lanskega leta. Naročil sem tudi Sveto vojsko in Zlato Dobo, kakor ste mi svetovali. Od tistihdob ne pijem nič več, razen vode in mleka, pa sem vendar močan. Ne morem Vam popisati, kako srečno zdaj živim, delam veselje staršem in gospodu župniku ter dajem zgled drugim, da lahko puste pijačo, kadar hočejo. Najbolj sem pa srečen, ker živim vedno pripravljen za vstop pred ostro sodbo božjo. Zdaj šele vidim, kako srečen je človek v milosti božji! Vse delo mi gre z blagoslovom od rok in lahko z veseljem delam. Tako srečnega se štejem kot nobeden. Zato ne bom okusil nikdar več nobene opojne pijače. Marsikdo me vpraša, kako sem storil, da ne pijem več in da bi tudi on tako storil. Povem mu, da ne pomaga nič drugega kakor trden sklep, trdna volja in stanovitna molitev.

O, da bi Bog dal to pamet in srečo tudi drugim!

F. B., železniški delavec.

Slabe časopise iz hiš — dobre časopise v hišo!

Na evharističnem shodu v Madridu se je izjavil portugalski škof, da je groznega preganjanja sv. cerkve v njegovi domovini ter pogubljenja toliko neumrjotih duš krivo slabo časopisje; imeli so na Portugalskem verniki denar za cerkve, samostane in bolnišnice, za dober tisk in pošteno časopisje ga pa niso imeli; prekucijsko časopisje je dobilo nadoblast ter pahnilo cel narod v bedo in nesrečo! Ravno to se je zgodilo na Francoskem; za vse mogoče dobre naprave so žrtvovali stotine milijonov; za dobro časopisje pa le malo. Francoska ječi sedaj v okovih framazonstva; milijone duš peha v propast brezbožno časopisje.

Ali ne žuga nam Slovencem v tem oziru ista nevarnost? Kdo ne pozna naših strupenih nasprotnih listov, ki kvarijo z grozovito zlobnostjo naše do zadnjih časov verno ljudstvo? Vedno bolj zasirupljajo in zapeljujejo mladino ter sejejo seme razdora in strasti v razpaljena srca. Da, nasprotno časopisje je naš največji sovražnik. Zato: Iz naših hiš in družin z vsakim slabim časopisom!

Naročajte pa in podpirajte z vnemo naše dobre liste: »Bogoljuba«, »Domoljuba«, »Slovence« in druge! To je pravo apostolsko delo. Na tak način dela vsak v najboljšem

pomenu za izveličanje duš. O da bi vsi naši dobromisleči rojaki to spoznali! Spominjajte se časopisja tudi v oporokah; boljšega dobrega dela si ne moremo misliti za naše čase. Čul sem o neki ženi, da razda ves svoj zaslužek za naročevanje dobrih časopisov. O, ko bi imeli nekaj stotin takih vrlih apostolskih mož in žena, mladeničev in deklet. Kako zasluženje, kakšno plačilo na onem svetu.

Katarina Emerih je videla, kako je spreobrnjenec Stollberg po smrti zasedel v nebesih krasen prestol, posebno v plačilo za pospeševanje dobrega tiska, s katerim je mnogo koristil še po svoji smrti. Ako hočeš tudi ti povečane slave v nebesih se veseliti, razširjaj, priporočaj, naročaj dobre časopise in spise; še po smrti boš tako koristil številnim dušam! V Avstriji je cerkvi sovražno časopisje štirikrat močnejše kot katoliško. Liberalci in sociji žrtvujejo velikanske vsote za svoj tisk. Učimo se od njih! Ljubezen do cerkve in naroda naj nas priganja! Kjer le moremo, zatirajmo slabo časopisje! Ugladimo pa pot v naše hiše poštenemu časopisju! Vsak stori v polni meri svojo dolžnost; kličeta nas Bog in blagor ljudstva! Zastavimo vse svoje moči za dobro časopisje! Od tega je odvisna bodočnost naša in bodočnost naroda.

Teotim.

Spoštujmo duhovnike!

Spoštujmo duhovnike! Članek v zadnjem »Bogoljubu« »Učite mladino spoštovati duhovnike!« — se mi zdi tako resničen in potreben, da bi tudi jaz, preprost kmečki fant, nekaj rad dodal. Spoštovati duhovnike, to je naša sveta dolžnost. Sam Izveličar je govoril: Kdor vas zaničuje, mene zaničuje. Bog ni samo za takrat govoril; tisto velja tudi za sedanje čase. Kako se pa dandanes kaže marsikje proti duhovnom neolika in surovost! Mesto spoštljivega pozdrava zaničljiv pogled ter sramotilno govorjenje, kakor sem sam videl na neki železnični postaji. Imejmo spoštovanje do onih, ki nam delijo sv. zakramente, nas učijo in vodijo do srečne večnosti. Ne pustimo se zapeljavati po

umazanem govorjenju v protiverskih časopisih in slabih družbah, kjer se toliko žali duhovski stan. Knjiga »O lepem vedenju« lepo uči, kako nam je spoštovati duhovski stan, da smo dostojni pred Bogom in svetom. Pred malo leti smo korakali vojaki na vežbališče. Neki fant našega oddelka je izgovoril zaničljive kletvinske besede nad mimoidočim duhovnom, pa tudi v veri je bil kaj mrzel. Ko sva pozneje prišla skupaj z nekim tovarišem, mi je pravil o dotičnem mladeniču, da je umrl prav nagle pa žalostne smrti. Kako na nizki stopinji omike so vsi oni, ki ne spoštujejo duhovnike! Imejmo v časti one, ki učijo edino zveličavno katoliško vero! — J. K., mladenič — doslužen vojak.

V Galileji in Egiptu.

(Spomini »Galilejcev«. — Piše Iv. Kogovšek.)

(Dalje.)

Nato smo si ogledali še druge mestne znamenitosti. Imeniten kraj je nekdanja judovska shodnica (sinagoga), sedaj krščanska cerkev. Semkaj je hodilo nazareško ljudstvo in tudi sv. Družina k božji službi. Tu so Judje nekoč tudi zgrabili Jezusa, ko je začel razlagati pre-roka Izaija. Niso hoteli verjeti svojemu Odrešeni-ku, češ, saj je le sin Marijin in sin tesarja Jožefa, pa hoče biti več kot mi? Peljali so ga na rob gore — ta res strmi kraj kažejo še danes — da bi ga pahnili v prepad, a Jezus je čudežno odšel iz njih srede. Ustno izročilo ondotnega ljudstva nam pri tem dogodku pripoveduje silno ganljivo in nežno dogodbo, ki priča o neizmerni ljubezni božje Matere do svojega Sina. Ko je Marija izvedela, kaj se je zgodilo, je prestrašena hitela gledat, kaj se bo zgodilo. Sreča jo nekdo in ji reče, da so Jezusa že pahnili v prepad. Marija se tako prestraši, da omedli. Tam stoji M. B. posvečena cerkva. Imenujejo jo »Marijina omedlevica« (»Maria tremore«). Stoji na gričku jugovzhodno od mesta. Okoli nje je lep vrt s samimi rožmarinovimi mejami ob gredicah. Ves zrak je napojen opojnega rožmarinovega vonja. Tu je tudi pokopališče za duhovnike. Nekoliko strani je samostan redovnic sv. Klare.

Blizu judovske shodnice je delavnica sv. Jožefa. Do zadnjega časa je stala tu majhna cerkva. Ko so zadeli pred nekaj leti na temelje starodavne cerkve, so cerkvico podrli in za silo postavili nekoliko strani majhno kapelo. V kapeli je oltar in pod njim napis: »Tu jima je bil pokoren.« Nad oltarno mizo visi krasna slika sv. Družine, umetniško delo prve vrste. Njen slikar je dobil pred leti prvo nagrado zanj na pariški razstavi. Od blizu in daleč hodijo ljudje gledat to podobo; celo drugoverci se ne morejo načuditi nebeški milini, ki je razlita nad njo. Tudi meni ne pojde nikoli iz spomina. Njene posnetke dobiš v mestu povsod na prodaj.

Prostor, kjer je stala nekdanja cerkev, se prav dobro pozna. Temelji so še skoraj popolnoma ohranjeni. Pod zemljo je na nekem kraju vse polno votlin, baje prostori Jožefove delavnice. Sveti Jožef je imel potemtakem blizu Marijine hišice svoj lastni dom, kamor se je kasneje preselila vsa Sveta Družina. Da so te hiše tudi po nekoliko v zemlji, se nam ni čuditi. Še danes vidiš tamkaj stanovanja, ki so naslonjena na grič. Nekaj hiše je zidane, druga je v griču, ali v naravni votlini ali pa ljudje sami narede votlino v mehkem kamenu. Na ta način nekako

je morala biti narejena tudi Marijina hišica in Jožefova delavnica. Kakor tukaj, so zadeli na ostanke stare cerkve tudi pri cerkvi Marijinega oznanjenja. Izkopali so razne zanimive starinske ostanke, ki jih shranjujejo v posebnem muzeju zraven cerkve. Na prostoru Jožefove delavnice bodo postavili krasno hišo božjo, popolnoma po načrtu prve krščanske cerkve.

Mnogo milodarov so že nabrali. Takrat, ko smo bili mi tam, so nam priporočali, da bi tudi Slovenci kaj darovali za novo cerkev. Potrebovali bi še kak steber ali slikano okno. Pri vsakem takem delu cerkve potem vzdajajo ploščico z napisom, kdo je dotično stvar daroval. Franciskani so nam dali tudi neko učeno knjigo, ki so v nji popisane posebno stare izkopsnine in zgodovina tega svetišča, da smo jo potem izročili presvetlemu gospodu knezoškofu.

Prav v zgornjem delu Nazareta je majhna cerkva, ki stoji v nji ravno pred oltarjem velika štirioglata skala; imenujejo jo miza Kristusova. Kakor trdi izročilo, je na tej skali Izveličar večkrat jedel z apostoli.

Ko smo šli k tej cerkvi, smo šli skozi »bazar«, kakor je v vsakem mestu. Na trgu je bilo kaj živahno. V tem oddelku bivajo Turki in je tudi precej nečedno. Drugače je pa po Nazaretu po ulicah kaj snažno, nekaj nenavadnega za ondotne kraje. Se pač pozna, da bivajo v njem povečini kristjani. S krščanstvom se vidno povsod naseli tudi omika.

Razen omenjenih cerkev imajo svoje kapele tudi razni samostani. Posebno lepa je v samostanu usmiljenih bratov. Tam smo obiskali svojega spremljevalca in rojaka, brata Vilibalda Belca, doma iz št. Vida nad Ljubljano. Tri leta že biva tamkaj in uživa po Nazaretu in daleč okrog ime vrlega zdravnika.

Svoje naselbine imajo v Nazaretu in na višavah okoli njega razni redovniki in redovnice. V prvi vrsti se pečajo z vzgojo mladine. Posebno lep je novi salezijanski zavod vrh hriba nad severnim delom mesta.

Med najznamenitejšimi kraji v Nazaretu je takozvani Marijin studenec ob cesti zunaj mesta na vzhodni strani. Studenec je lepo zidan in ima streho; voda prihaja po pipah. Zraven je korito za napajanje živine. Ravno okoli poldne smo bili tam. Zdelo se mi je, kakor doma, kadar priženo na korito sredi vasi napajat živino, ženske pa s škafi na glavi zajemat vode. Tu imaš priliko opazovati vso živahno naravo jutrovskega ljudstva! Prijazno so nam ponujali pit

vode iz studenca, otroci so se škropili, ženske vpile in če ni bilo drugače, tudi skregale. Krasno se jim prilega njih preprosta obleka, ko prihajajo in odhajajo z visokimi ilnatimi vrči na ramenih. Živa slika davno minulih časov! Tako je hodila semkaj tudi blažena Devica s svojim Detetom, tu je prala in si nalivala vode. Popolnoma gotovo je, da je morala hoditi prav na ta studenec, ker drugega sploh pri Nazaretu ni. Z radostjo smo pokusili vodo iz posvečenega studenca in se zatopili v davne dni.

Predno smo bili doma, nas je celo nekoliko opral dež. Že zjutraj so se podili oblaki od morja sem. Enkrat je celo prav trdo zažrmelo

pojasnili mi je drage volje postregel usmiljeni brat g. Vilibald Belec, za kar mu srčna hvala!

V Nazaretu je 1. društvo sv. Antona Padovanskega, ki ima namen, varovati mladeniče in odrasle moške razuzdanega življenja; 2. Vincencijeva družba v pomoč ubožcem. Sestre »nazaretanke« imajo kongregacijo presv. Srca Jezusovega, usmiljene sestre pa malo peščico Marijine družbe za dekleta. Pri frančiškanih je ustanovljen tudi tretji red. Podobne organizacije imajo katoličani po vseh večjih krajih v Sveti deželi.

Nazaret leži nekako v sredi med Sredozemskim morjem in genezareškim jezerom. Do

Angelski koncert pred betlehemskim hlevcem.

tja čez goro Tabor. Skoraj nas je skrbelo, kako bomo popoldne romali proti genezareškemu morju. Na misel mi je prišel celo vihar na galilejskem morju. No, v nekaj minutah se je izpreletelo in kmalu ni bilo videti oblaka na obzorju. Domačinom ta dež ni bil kaj po volji, ker ni ob pravem času. Ako par dni ob tem času dežuje, ne koristi prav nič, ampak še škoduje, ker se potem vse zopet na solncu spari in navadno se pojavi mrzlica ali podobne bolezni.

Po kosilu smo se odpravili na pot v Tiberijo, mesto ob genezareškem jezeru.

Morda koga zanima, če imajo katoličani v Nazaretu kakšne organizacije. S tozadevnimi

jezera smo se vozili še dobrih pet ur. Izprva vodi pot preko gričevja, ki zapira nazareško kotlino proti vzhodni strani. Nato gremo polagoma nizdol. V poldrugi uri smo v vasi Kefr-Kenna. Katoliški učenjaki so se dolgo prepirali, je-li to prava Kana Galilejska ali pa je druga Kana nekoliko višje. Odkar pa so odkrili v Kenni na tlaku prve krščanske cerkve neki star hebrejski napis iz tretjega stoletja, je popolnoma gotovo, da je tu prava svetopisemska Kana, kraj prvega Jezusovega čudeža. Kakor pravi napis, je dal postaviti tukaj cerkev neki premožen izpreobrnjen Jud. Cerkev so Turki razdejali, a ob križarskih časih je bila zopet pozidana. Sedanjo

cerkev so postavili l. 1881. Prav lepa je, ima dva stolpa in kupolo. Na pročelju je latinski napis: »Bila je ženitnina v Kani Galilejski.« Pod velikim oltarjem so ostanki stare hiše, po ustnem izročilu one, kjer je Jezus izpremenil vodo

v vino. Razni latinski napisi iz sv. pisma nas spominjajo te zgodbe. Zaznamovane so posamezne sobe in kraj, kjer so stali vrči. Na prostoru čudeža stoji lep marmornat oltar. (Dalje sledi.)

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Danes je sklep osme vadbe in obenem tudi sklep prvega leta naše šole. Osma vadba se ni posebno dobro obnesla; krivda tiči v nalogi sami, ker je ta nauk sam na sebi precej težak in poleg tega so bila še vprašanja te naloge prepslošna, kar se vidi na odgovorih. Reševalci so se pošteno trudili, dati dober odgovor na vsako vprašanje, in so res povedali marsikatero dobro misel, pa so vendar tako različni med seboj, da jih ni lahko skupaj zbrati v enojno rešitev. Zato bomo danes nalogo bolj razjasnili in podrobno razložili, potem se pa lotimo v novem letu z novo vnašo naših nalog.

Ob sklepu šolskega leta je treba dati račun o tem, kaj smo delali in kaj smo dosegli.

Namen naše šole je gotovo lep, — širiti krščansko omiko med našim narodom. Pot, po kateri smo hodili, je bila ta, da smo si izbrali za razmišljanje in proučevanje take resnice iz krščanske discipline, ki globoko segajo v človeško življenje. Vsa vprašanja in vsi odgovori merijo na to, da se razbistri razum in volja utrdi v dobrem.

Šola je imela okrog 50 sotrudnikov, izmed teh so bili nekateri stanovitni skozi celo leto, drugi so pa bolj zimski tečaj porabili.

Kaj smo dosegli? — Ako naj oskrbnik te šole pove odkrito svojo sodbo, mora priznati, da uspehi niso veliki. Res je pa tudi, da se v enem letu ne more veliko doseči. Prihodnje leto ostane šola še odprta; zato vabimo pri tej priložnosti vnovič vse, ki imajo veselje za take reči, da se nam pridružijo.

Kar moremo pridnim sotrudnikom naprej obljubiti, je to, da si lahko pridobijo nekoliko spretnosti in gotovosti, pečati se z versko-kulturnimi vprašanji naše dobe. Samostojna sodba v tako važnih rečeh je tudi nekaj vredna.

V začetku šolskega leta smo bili obljubili tudi darila onim tovarišem, ki se bi izkazali z najboljšimi uspehi na dejanskem polju krščanske omike. Napravili smo v tem času dva poizkusa: pregledati križe, znamenja in kapelice v svoji okolici ter poskrbeti, da se zanemarjeno popravi, in pomagati »Abstinentu« preganjati vraga — alkohol, koder posebno kvari našo mladino. Kaj so naši sotrudniki v tem oziru storili, in koliko

so dosegli, ne vemo, ker nismo dobili poročil; zato manjka podlage za priznanje obljubljenih daril.

Bog daj boljšo srečo v prihodnjem letu. Začnimo torej z božjo pomočjo novo leto v šoli krščanske omike; postavimo se zopet pod varstvo sv. Jožefa in sv. Pavla apostola, katera smo si izvolili za vodnika in variha pri tem opravilu! Ostanimo stanovitni do konca!

Prva vadba.

Letos se bomo pečali poglavitno s tem vprašanjem: ali udariti — ali potrpeti? Na to vprašanje mora kristjan imeti jasen, določen odgovor. Le sploh vedeti, da je človek dolžan biti deloma vojak Kristusov, deloma mučenec njegov, to še ni zadosti, ampak podrobno mora znati vsak zase in za vsak slučaj posebej, kaj mu je zdajle, tukajle storiti, ali boriti se — ali potrpeti?

Predno moremo te dvojne dolžnosti natanko določiti, je treba še marsikaj prej pripraviti in rešiti. To bomo polagoma dovršili.

Danes poizkusimo s prvo vrsto dolžnosti dobrega kristjana, ki je dolžnost vojskovati, boriti se — udariti. Tukaj nastopi samoposebi vprašanje: s kom se nam je vojskovati — kdo je naš nasprotnik in sovražnik?

To vprašanje je stalo že na dnevnem redu osme vadbe, pa ni bilo zadosti pojasnjeno, zato torej pride zopet na vrsto.

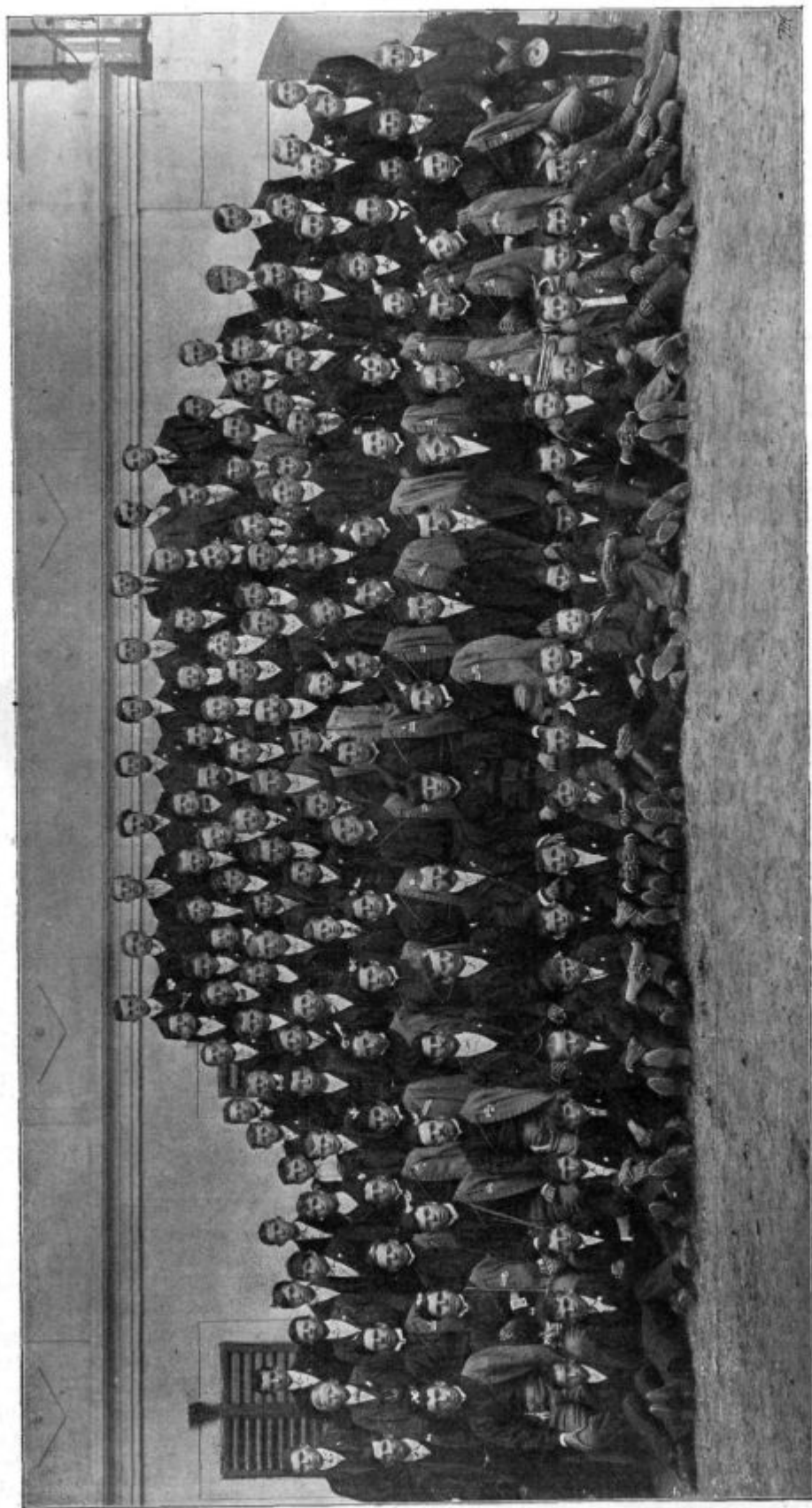
I. Hudo bni duh je gotovo najstrašnejši sovražnik človekov, zlasti dobrega kristjana. Tako nas uči sv. cerkev, to čutimo tudi sami dovolj. Ne za trenutek nismo varni pred njim. Moč ima veliko, jezo hudo in zvijačo peklensko; kako se mu ustavljati, kako ga premagati? Najprej moramo dobro poznati njegovo orožje in način, kako napada ljudi?

Sv. pismo imenuje satana zdaj leva, zdaj kačo.

1. Zakaj se primerja hudobni duh levu in kači?

2. Kako napada hudič človeka na duši, — na telesu, na blagu? — Povejte zato zglede sv. pisma!

3. Kaj so obsedenci?

Mladeniška Marijina družba v Dobropoljah.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Dunajski kardinal. Dne 27. novembra 1911 je bil nadškof dr. Fr. Nagl v rimskem konzistoriju prištet med kardinale. Isti dan je bil njegov generalni vikarij dr. Jož. Pfluger, stolni kanonik na Dunaju, imenovan za naslovnega škofa.

Kardinalski zbor šteje sedaj 64, ker je bilo izbranih meseca novembra 18 novih članov. Med novimi kardinale omenjamo msgr. Lugari, ki je bil svoj čas odvetnik, pa se je potem posvetil duhovskemu stanu. Med najmlajšimi kardinale je angleški vestminstrski kardinal, nadškof dr. Bourne. Njegov oče je bil poštni uslužbenec protestantske vere, pa je postal s svojim sinom katoličan. Dunajskemu nadškofu dr. Frančišku Naglu in nadškofu dr. Bauer v Olomucu je prinesel kardinalski klobuk poseben odposlanec, nobelgardist. — V svojem nagovoru so sv. oče navzočim novim kardinalom (bilo jih je 13) priporočali, naj širijo posebno vneto češčenje svetega Rešnjega Telesa. S pohvalo so omenjali evharističnega kongresa v Madridu, ki so se ga udeležili vsi sloji od najnižjih do najvisjih, med njimi tudi kralj in njegova družina.

Škof v Šibeniku. Dekan in častni kanonik Luka Pappafava, dosedaj župnik v št. Petru na otoku Braču, je imenovan za škofa v Šibeniku v Dalmaciji. Dosedanje njegovo goreče delovanje daje upanje, da bo tudi kot škof v polni meri in v apostolskem duhu vršil svoje zvanje.

Prestop v katoliško Cerkev. Na Angleškem je prestopilo zadnjih pet let v katoliško Cerkev nič manj kot 572 angleških duhovnikov. V istem času je konvertiralo okrog 2000 oseb iz najvišjih stanov: 82 oseb iz najvišjega plemstva, 432 drugih plemenitaških oseb, 63 visokih državnikov, 369 častnikov in več kakor 1000 visokošolcev. Poleg tega so vpeljali v 1500 anglikanskih občinah službo božjo v obredu, ki je skoraj enak obredu v katoliški Cerkvi.

Najstarejši katoliški list na Dunaju, »Vaterland« (»Domovina«), je prenehal izhajati. Ustanovljen je bil pred 52 leti ter se je tekom tega časa vselej krepko in odločno boril za katoliško stvar. Zakaj preneha? Radi vsakoletnega velikanskega primanjkljaja, radi premalega števila naročnikov. Tako je v Avstriji. Na tisoče katoličanov podpira, naroča in bere židovske, framsonske liste, da njih lastniki postanejo milijonarji, da blatijo katoliško Cerkev in njene naprave, katoliški listi morajo pa — giniti!

Navdušenje za vojsko. Kakor se čuje, se je bilo ponudilo čez tisoč italijanskih duhovnikov iz celega kraljestva, ki so hoteli iti v Tripolitanijo z italijanskimi četami, da bi opravljali službo po vojaških bolnišnicah in kot vojaški duhovniki. Imeli so nagovore na odhajajoče moštvo ter so proslavljali sedanjo vojsko kot nekako moderno križarsko vojsko. Čudno se to sliši, če pomislimo, da je pohod Italijanov v turško ozemlje pravzaprav roparski vlom. Italijansko vojno ministrstvo, oziroma italijanska vlada je morala pred javnostjo najbrž navesti izmišljene ali pa iz trte izvite razloge, s katerimi je navidez opravičila napoved vojske.

Sadovi portugalske prekucije. Ljudovlada na Portugalskem, brez Boga in brez vere, je že po preteku enega leta v največjih stiskah. Zadnjič enkrat je množica, ki so jo lani bili nahujskali zoper duhovnike in redovnike, v Lissaboni na ulici napadla ministra za notranje zadeve Almeida. Ljudstvo hoče dobička od republike, pa ga ni. Vlada je izpraznila blagajne, dežela je pred gospodarskim in denarnim propadom. 6700 oseb se nahaja po ječah; med njimi je mnogo duhovnikov, ki so jih zaprli, da bi vladi ne bili na poti pri barbarskem početju. Kdor izmed dobro mislečih in poštenih katoličanov in nasprotnikov sedanje vlade zmore, beži iz domovine, da ga ne bi nekega lepega dne zalotili in prijeli vladni špijoni. Monarhisti zbirajo med vladarju zvestim severnim prebivalstvom junaške čete in se pripravljajo na napad na mesto Oporto.

Sv. oče Pij X. so poslali za 5000 stradalajočih portugalskih duhovnikov, ki jim je framsonska vlada odtegnila plačo, 500.000 lir podpore.

Na Dunaju so preračunili, da bi bilo treba zidati 96 novih farnih cerkvá, če bi hoteli katoličanom v verskem oziru postreči.

Po domovini.

Za romanje v Rim se že priglašajo. Natančnega načrta in cen danes še ne moremo naznati. Prihodnjič pa že. Tudi Dunajčani pojdejo spomladi v Rim.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji. Č. g. Frančišek Vrhovec, kaplan v Žireh, je predstavljen k sv. Petru v Ljubljano. Premeščeni so še č. g. Leopold Kolbezen, župni upravitelj v Godoviču, v Podlipo; Valentin Mihelič iz Hinj kot župni upravitelj na Kočevsko Planino; Ivan Šesek s Trebelnega na Jesenice; Josip Klopčič

od Sv. Križa pri Kostanjevici na Trebelno; namješčen je č. g. Frančišek Pečarič kot kaplan na Dovjem. Č. g. Ivan Petrič je imenovan za župnega upravitelja pri sv. Petru v Ljubljani. — Župnija Godovič je podeljena č. g. Ivanu Možina v Podlipi.

Smrtna kosa. Krepkega in delavnega duhovnika je zopet izgubila ljubljanska škofija. Dne 5. decembra 1911 so pokopali na pokopališču pri Sv. Križu šentpeterskega župnika v Ljubljani č. g. Franca Pavlič. V krepki in cvetoči dobi je moral zapustiti obsežno župnijo in se vdati neizprosni smrtni kosi. Poleti je še vesel v družbi svojih številnih sošolcev obhajal dvajsetletnico duhovskega delovanja, zdaj ga ni več. Njegova nepričakovana smrt je zelo pretresla farane in mnogobrojne prijatelje. Kot župnik pri sv. Petru je deloval od 25. januarja 1906 pa do smrti 3. decembra 1911. Naj v miru počiva!

Drežnica. Zidanje nove cerkve presv. Srca Jezusovega — hvala Bogu — vrlo napreduje in je upanje, da pride stavba kmalu pod streho. V kolikor se dá sklepati iz dozidanih delov te stavbe, bo cerkev izredno lepa in veličastna, primerna svojemu vzvišenemu namenu: biti narodno svetišče božjega Srca. Domačini neutrudno pripravljajo in dovažajo potrebno gradivo ter hrepene po trenutku, ko zasede v krasnem božjem hramu svoj prestol njihov novi »patron« — presv. Srce Jezusovo. Vidni blagoslov je dosedaj spremljal to sveto delo.

V Staremselu so pokopali 9. novembra č. g. Antona Manzinija, beneficijata. Pokojni je tam služboval nad 40 let, 37 let je bil tudi učitelj. Radi svojega blagega in mirnega značaja in neumornega delovanja je bil zelo priljubljen, kar so kazale solze v očeh Staroselcev. Naj v miru počiva!

Blagoslovljenje temeljnega kamna nove cerkve Srca Jezusovega v Gorici se je vršilo 2. decembra 1911. Cerkev bo postavljena v ulici Leoni. Temeljni kamen je blagoslovil prevzvišeni knezonadškof dr. Sedej ob asistenci vseh kanonikov in druge duhovščine. Navzoči so bili tudi namestnik princ Hohenlohe, podpredsednik namestništva grof Atems, deželni glavar dr. Pajter in mnogo drugega občinstva. — Torej tudi v Gorici bomo imeli cerkev presv. Srca Jezusovega. Bodi iskreno pozdravljena! Bodi res ognjišče prave krščanske vzajemne ljubezni. Spajaj nas v sveti edinosti zoper sovražnike sv. vere! — Sv. misijon v Komnu. — V Komnu se je vršil sv. misijon od 9. do 17. decembra t. l. pod vodstvom čč. gg. lazaristov iz Ljubljane.

Žeje pri Komendi. Nedelja 19. novembra je bil za našo vas dan veselja in radosti. Blagoslovili so nam namreč ta dan preč. gospod župnik komendski lepo novo kapelico s podobo sv. Družine. Cel teden preje so vrla domača de-

kleta tekmovala med seboj, katera bo napletla več vencev, da kar najbolj mogoče okrase kapelico. Fantje pa so pripravili mlajčke, ki so bili enako vsi prepleteni z venci. Vse veselje pa je prikipelo do vrhunca v nedeljo. Z bogato okrašenim vozom so šli iskat podobe sv. Družine v Kamnik, kjer jih je izvršil kipar gosp. Tončič. Med slovesnim zvonjenjem pri podružni cerkvi sv. Boštjana v Mostah, kamor je prišla nasproti skoro vsa vas — dekleta s svečami — so peljali moleč sv. rožni venec sv. podobe v vas Žeje, ter jih postavili v kapelico. Ko so popoldne preč. g. župnik blagoslovili novo kapelico in podobe sv. Družine, so v prelepem nagovoru slikali življenje najsvetejših oseb, ki jih podobe predstavljajo in opominjali vaščane, naj časte sv. Družino zlasti s tem, da posnemajo njih čednosti in sv. življenje. Vso slovesnost je zelo povzdignilo nekaj lepih pesmi, ki so jih zapeli pevci pred in po blagoslovljenju. Tako stoji sedaj v mali vasici Žeje lepa kapelica, ki priča ljubezen in češčenje vaščanov do Jezusa, Marije in sv. Jožefa.

V 21. številki »Mladosti« smo brali te-le zanimive vrstice iz peresa dobrega kmečkega mladeniča: Nekaj svetov za naše fante. Da ponekod gospodarstvo propada, tega je kriva zlasti mladina, ki časih veliko zasluži, a tudi veliko zapravi ter se oprime razvad, ki jo telesno in dušno oslabijo. Taki pokvarjeni fantje potem zamrzijo delo, hlepe samo po lahkem zaslužku in derejo v mesta, tako da se kmetije praznijo. — Tako n. pr. že mladi fantje pri nas strastno kadijo, zlasti tiste nezdrave cigarete. Tak fant je bledega obraza, kakor smrt, ves zelen in suh, oči ima udrte. Če zraven še pije, ni za nobeno pošteno rabo več. Ni zdrav, če ne »rukne« vsak čas eno merico žganja. Tresejo se mu roke, ne zna razumno misliti, kolne in uganja nerodnosti. Zelo pogubne so pri nas tudi sledeče razvade: ponočno čuvanje pri mrličih, ponočno luščenje koruze in metev prosa. Nekaterim fantom ni mar drugega, kakor da prežijo na to, kako bi šli h kakemu mrliču ponoči čut. Pravijo, tam je dosti deklet in pijače bo veliko, hajdimo! Po takih prireditvah se pa razvname dostikrat pretep, da ne omenjam drugih grehov.

Matere, ali veste kdo še pokvarja vaše otroke? Velikih in očividnih kvarljivcev in pohujšljivcev se kolikormoč ogiblremo in skušamo zavarovati pred njimi svoje otroke. Na videz malenkostne stvari pa dostikrat prezremo in se ne brigamo zanje, pa tudi ne čutimo tolike potrebe, da bi otroke svarili pred njimi. Ali uprav iz malega raste veliko. Ena taka stvar, ki se zanje starši in odgovarjatelji premalo zmenijo, so razne razglednice, med katerimi je čedalje več nedostojnih in dostikrat naravnost ostudnih. Poštni uradi imajo sicer dolžnost, da tako robo zaplenijo in ne oddajajo naprej, toda kaj poma-

ker se to vsled raznih vzrokov navadno ne izvršuje. Kje torej iskati pomoči? Na to odgovarjamo: Žene in dekleta, ki imajo še čut za dostojnost in žensko čast, so v prvi vrsti poklicane, da zatirajo in preganjajo to moderno kugo. Ali niso ravno nenravne razglednice tisto sredstvo, ki ponižujejo in v blato teptajo žensko čast, žensko dostojanstvo?! Povsod se ženstvo organizira iz tega namena, da brani svoje pravice in svojo čast; ali ni z grdimi razglednicami in z nemar-

nimi kipi ter podobami, ki jih izpostavljajo brezvestni trgovci po mestih v izložbena okna, na najdrznejši način napadena čast ženstva in izročena poniževanju? . . . Zato pa ne rabiti in ne sprejeti nikdar take razglednice, ki ne ustreza nedolžnemu očesu! — Društva, ki so tuintam ustanovljena za boj proti umazanosti v sliki in podobi, opozarjajo občinstvo, naj podpira samo take trgovine, ki se jim v tem oziru nič ne more očitati. Žene in dekleta, storite svojo dolžnost!

Književnost.

Slovenska kuharica Magdalene Pleiweisove. Šesti natis priredila S. M. Felicita Kalinšek, šolska sestra in učiteljica »Gospodinjske šole« v Ljubljani. Ta najboljša slovenska knjiga kuhinjske umetnosti je za slovenske gospodinje velike važnosti. Slovenska žena, ki hoče biti dobra gospodinja, bo to knjigo težko pogrešala in brez nje se ne bo mogla v kuhinjstvu dobro izvežbati. »Slovenska kuharica« uči, kako jedi okusno pripravljati, obenem pa daje navodila, kako ceno kuhati in varčevati, kar je dandanes za gospodinjino najbolj važno. Tudi je v »Slovenski kuharici« toliko na izbiro, da ustreza vsakemu gospodinjstvu, obsežnemu in skromnemu. — Velika izdaja (nad 600 strani z 18 finimi tabelami) velja 5 K 20 vin.; vezana 6 K. — Okrajšana izdaja (okoli 350 strani) velja 3 K, vezana 3 K 60 vin.

»**Angeljček**«. To je list za mladino, ki izhaja vsak mesec enkrat ter je namenjen otrokom, ki so se že naučili brati. Prinaša lepe povesti, pravljice, pesmice, kratkočasnice, uganjke, sploh spise, ki morajo mehko otroško srce napolniti z nedolžnim veseljem. V listu tudi ne manjka lepih slik. Doslej je izšlo že 17 letnikov, ki se dobivajo po zelo nizki ceni, 1 Δ vezan letnik, v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Naročajte se in priporočajte tudi

„ZLATO DOBO“,
glasilo Družbe treznosti!

Stane 3 krone. Pa jih je vredna, saj je — zlata!

Vidite, damo Vam dober svet! Namesto da bi zapili tistih 60 kron, kar jih na Vašo glavo pride, dajte 2 K za »Bogoljuba«, 3 K za »Zlato Dobo« in — 55 jih lahko še spravite! No, ali vidite, kako lepi računi! Če se Vi na-

ročite na oba naša lista, vam mi še povrh »šenkamo« 55 K!

Pa brez šale, »Zlata Doba« je res list, ki se izplača, ker uči varčevati, in kdor se po nji ravna, mu res prihrani več kakor on zanj da.

Posnemajte malo farico Homec, ki ima naročenih 20 »Zlatih Dob«! To so v resnici krščansko zavedni in napredni ljudje! In pri Vas?

Tudi tukaj velja kar o Bogoljubu: Kdor ne zmore sam, naj se združi z drugimi, enim ali več in jo skupno naroče! Tiste kraje, kjer imajo naročenih vsaj pet, bomo objavili.

Naše delo za treznost gre kljub neverjetnim težavam vendar naprej. Pomagajte, da bo šlo še hitreje! Ne morete zlepa s kako stvarjo več storiti za božjo čast in zveličanje duš, kakor če delate zoper pijančevanje, ki povzroči toliko pregreh in toliko časnih nesreč ter toliko duš pahne v pogubo!

V molitev se priporočajo:

Neki mladenič, da bi se odvadil pijančevanja in nečistovanja. — Neka Marijina hči za dušni mir in za pravo spoznanje samostanskega poklica. — Neka oseba v velikih dušnih bridkostih. — Vse že priporočene a še ne izpolnjene zadeve.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: M. Ludšar iz Ptuja. — Neka oseba za zadobljeni dušni mir. — V. Zupan iz Gorij. — A. M. iz Prihove. — F. Mihelič od D. M. v Polju. — Š. F. v Trstu.

Mladeniške Marijine družbe — kvišku!

Še en ideal.

No, ali jih vidite — dobrepoljske fante?! Kaj menite, koliko jih je? Če jih pogledamo, bi človek ne mislil, da jih je toliko. Štejte jih! Težko jih boste natanko našli. Toda kakor jih boste že šteli od zgoraj ali od zdo-lej, od desne ali leve, vedno jih boste imeli okoli — poldrugsto. Pa pravijo, da še niso vsi, nekaj jih še manjka. Vseh je zdaj menda 180.

Kako da je ravno v Dobrepoljah kaj takega mogoče, drugod pa tolikokrat slišimo, da »ne gre«? Ali so mar dobrepoljski fantje izrezljani iz drugačnega lesa kakor drugi?

Jaz pa mislim, da ko boste po drugih župnijah videli toliko lepo število mladeničev pod zastavo Marijino, da boste rekli: Kaj ti-le Dobrepoljci da bi nas v žakelj pobasali?! Ne, ne damo se! Kar znajo Dobrepoljci, to znamo tudi mi!

Da, da, mladeniške družbe — kvišku! Dvignite se! Mi že zdaj napovemo: V novem letu hočemo posebno pozornost obračati družbam mladeniškim. Dekleta bodo že dovolile. Saj inajo rade, če so tudi fantje pridni. Dekliške družbe bi bilo dobro malo očistiti, mladeniške pa dvigniti. Vabimo in kličemo torej družbe, ki so zaspale: Kvišku! Vzdramate, dvignite se! Tiste pa, ki le bolj životarijo: Poživite in pomnožite se! One pa, ki ste v lepem cvetu: Oglasite se! Pišite, poročajte drugim v spodbudo! Imamo še drugih lepih mladeniških družb, četudi nobene tolike kakor je dobrepoljska, toda oglasite se kaj, da bomo vedeli, da živite, in da bodo tudi drugod videli, da če se ravno hoče, že gre in še precej dobro.

Še nekaj: Na naši podobi vidite tudi Orle. Orli — Marijini sinovi! Da, to je naš ideal! In ta ideal je dejansko mogoč. Zato pa hočemo stremeti, da se bo ta ideal bolj in bolj uresničil. Ne naenkrat, ne čez noč, pač pa polagoma, zlasti z mladim naraščanjem. Sama cerkvena družba je nekaterim fantom premalo; sama telovadba in lepa obleka pa tudi premalo. Združimo to — ne da bi koga silili! — in naša mladeniška organizacija bo dovršena. Ne bo se nam trela bati, da bi nam češnje, ki smo jih mi sadili, utegnil nekega dne obrati — naš sovražnik. Cepimo jih s tako zlahtnim cepičem, ki bo nasprotnika že od daleč odbijal od sebe! Da, na to hočemo delati. In upamo, da ne bomo naleteli na nosebne težave; da se splošno uvidi, da bo tako najbolje.

Torej mladeniške družbe — kvišku!

Preden povzame besedo drug, dovolite, da prav tiho in ponižno povprašam: Ali ste pri Vas že imeli tisto sejo predstojništva, v kateri ste se posvetovali o tem, kar je bilo zadnjič priporočeno: kako boste izpeljali, da bo res vsak ud Marijine družbe bral družbeno glasilo? In na sv. očeta tudi ne boste pozabili, kajne?

Glejte, z Ježice — male fare pri Ljubljani — je ravno danes, 13. grudnia, prišlo poročilo, da so že natanko tako storili in da bodo imeli zanaprej »Bogoljubov« 90. To na Ježici! Ko bi bilo razmeroma povsod tako, potem bi bilo pač »Bogoljuba« v novem letu ne 20, ampak mnogo nad 30 tisoč. In naš

ideal za enkrat bi bil dosežen. No, bomo videli in tudi povedali, kako bo.

Posebnih nagrad naprej ne napovedujemo. Toda kdor jih bo kaj več dobil — novih seveda — naj nam piše in mu pošljemo

darilce, ki se bo ravnalo po številu novopridobljenih.

Zdaj ima pa besedo voditelj največje mladeniške Marijine družbe na Kranjskem!

Dobrepoljska mladeniška Marijina družba.

(Napisal voditelj.)

Okoli pretekle Velike noči je bilo, ko ste me, gospod urednik, pozvali, naj za Vaš list napišem kaj o naši mladeniški Marijini družbi. Odzivam se Vašemu vabilu šele zdaj. Zakaj? Zato, ker ni dobro hvaliti dneva pred večerom. Res je, da se je naša družba razrastla, dosegla lepo število 188 članov in tako postala številno menda najmočnejša mladeniška družba v škofiji. Toda bila je v tem novem štadiju še mlada, in mladost je vihrava, spremenljiva. Preden se pokažemo v javnosti, je bilo treba počakati, če bodo fantje tudi stanovitni. In dobro so se držali. Od predlanskega praznika Brezmadežne, ko je bilo prvič večje število sprejetih, pa do lanskega smo iz družbe izključili za stalno enega, začasno, ki je bil pozneje nazaj sprejet, pa tudi le enega. Pri tolikem številu gotovo malenkost!

Predvsem želite, g. urednik, da bi povedali svoje misli, zakaj mladeniške Marijine družbe splošno ne uspevajo, in kako smo pri nas te težkoče premagali.

Najprej bodi poudarjeno, da je ničevost tisto malodušno zdihovanje: »S fanti ni nič. Ni jim za družega kakor za pijačo in za ženske. Z Orli se še kaj doseže, z Marijino družbo pa nič.« Ko slišiš take besede, pomisliš: Od Orlov se po Zlati knjigi zahteva skoraj isto kakor od Marijinih sinov po družbenih pravilih. Ali je torej tudi orlovska stvar iluzorična in prazna, ali pa je tako govorjenje neresnično in krivično. Prvo ali drugo! Preveč bi žalili orlovsko čast, ko bi mislili, da njih čete rastejo samo zaradi uniforme in zaradi zunanjega leska. Vzrok leži globlje in je

s prelepimi mislimi povedan v Zlati knjigi. Skušnja nam sicer res pravi, da je med Orli nekaj takih, ki se tega globokega namena in pomena svoje organizacije ne zavedajo, pravi nam pa tudi, da je velika večina med njimi dobrih, poštenih, zavednih fantov, ki umevajo veliko važnost in resnost orlovstva. Če so torej fantje sposobni za eno, zakaj bi ne bili za drugo, ki v verskem in moralnem pogledu terja skorej isto od njih? Ali se morda sramujejo Marijinega imena? Odločno trdimo, da ne. Gledamo dannadan, kako radi nosijo Marijino svetinjo, prav tako radi, nekateri pa še bolj kakor orlovski znak. Ali morda Marije ne ljubijo? Kaj še! V spovednici, ob bolniški postelji boš videl, kako se bo v jasnem ali pa tudi kalnem fantovem očesu zalesketala solza, ko mu boš govoril o Mariji, o njeni ljubeznivosti in o njeni dobrotljivosti. Sicer je pa med našim narodom Marijino čiščenje tako vkoreninjeno in tako priljubljeno, da bi se slovenski fant vsemu raje in preje odpovedal, kakor Mariji. Upamo si celo trditi: Mladeniške Marijine družbe so naravna nujnost slovenske fantovske duše, ki to nujnost tudi čuti in se je zaveda. Treba je le odpraviti ovire, ki se stavijo, uničiti predsodke, kjer prevladujejo, in stvar pojde zlepa in po gladem tiru naprej.

Kateri so pa tisti predsodki in katere so tiste ovire? Navedimo za enkrat štiri: Premajhna popularnost fantovskih družb, ki ima svoj izvir v nepoznanju družbe in v nepoznanju fantov; terorizem slabih fantov; fantovske ponočnjaške razvade in pa prevelika strogost napram fantom od strani voditeljev. Oglejmo si posamezne!

* Ljubi gospod Andrej, zakaj me pa vikaš? Kajne, najbrž si misliš, kadar je urednik na svojem uredniškem stolu, takrat je malo več kakor sicer; treba imeti respekt pred njim! No, pa midva sva že stara znanca; na novi maši sem Ti priuagal; v Moravčah je bilo, saj se spominjaš, kajne. Odkar imaš pa tako lepo mladeniško družbo, Te imam še bolj rad. Bog Ti poplačaj ta trud! Zdaj nas pa le vzdigni, da bomo kmalu imeli še več podobnih Marijinih armad!

1. Ali vidite tamle našega Janeza? 20 let je star, močan, da nese tri mernike pšenice z lahkoto, rdečih lic je in ponosnega pogleda, poštenost in dušno zdravje se mu bereta z obraza. Kar vesel si, ko ga zagledaš. Ljubezniv je, prijazen in odkritosrčen. »Janez, kdaj se prideš pa ti zapisat v Marijino družbo?« Fant, ki ni nikoli v zadregi za odgovor, povese oči. »No?« »Veste kaj, menda nikoli. Ko bi se pa tudi drugi zapisali

iz naše vasi, bi se gotovo tudi jaz.« Tako ti bo odgovoril naš Janez. In zakaj? Ali on morebiti nima poguma, da bi se ločil od drugih fantov sovaščanov in sam stopil v družbo vsem drugim nakljub? Saj naš Gospod pravi: Kdor hoče za menoj, naj ne gleda nazaj! O, poguma mu ne manjka; dečko je, da malo takih! Toda med vaškimi fanti ima prijatelje; tisoč spominov iz mladosti ga veže nanje; vé tudi, da jih je mnogo med njimi, ki so prav dobri fantje, pozna jih kakor samega sebe. Da bi se vsem tem kolikortoliko odtujil in se ločil od njih? Tega ne! Janez je rad tam, kjer jih je veliko, kjer je večja družba, tam, kjer so njegovi prijatelji, njegovi vrstniki. — Kdo naj tu poseže v nes? Vodnik mladeniške družbe! V zasebnem občevanju s fanti bo zvedel za njih prijateljske zveze; pri velikonočnem spraševanju in ob drugih prilikah bo spoznaval njih vrednost in pridobival bo počasi zdaj tega, zdaj onega, zdaj to skupino, zdaj drugo. Ne mudi se. Tudi počasi se daleč pride. V Dobrepoljah smo jih zbirali in izbirali eno celo leto; poprej jih je bilo v družbi 72; za predlansko Brezmadežno smo jih sprejeli 79; za lanski praznik Marijinega imena pa 37. V začetku je treba pridobivati poedine, pozneje se oglašajo sami. Ko jih je sprejetih toliko, da se lahko reče: večina fantov v fari je Marijinih sinov, je skrivnostna uganka rešena.

Drugi vzrok, da je fantovska družba tualitam nepopularna, nepriljubljena, je ta, ker je fantje ne poznajo. Kako bi dejal naš Janez? Če se zapišem, bom moral hoditi kakor čmeren starec okoli, po mojih žilah pa se pretaka vesela, živa kri! S kura mi bom moral hoditi spat, zavriskati ne bom smel in s fanti zapeti na vasi, v gostilno ne bom smel, ampak samo v cerkev s pater-noštrom v roki. — Beži, beži, Janez moj ljubi, kdo ti je natvezil to storiijo? Veselega človeka ima tudi Bog rad, bodi o tem prepričan! Veseli se v poštenu družbi zdaj, ko si mlad, saj žalost in starost ti ne odideta, če jo dočakaš! Le zavriskaj iz mladega grla, da bo odmevalo v tretjo vas! In ko se zmračí, boste fantje tam pod lipo zapeli pošteno národno pesem, kdo vam bo to zameril? Potem pojdeš pa seveda spat, da boš jutri lahko delal in da te taalioni manjvreden fant ne spelje na kriva pota. Kaj pa v gostilno? Da bi se po cele noči in po cele nedeljske popoldneve potepal po gostilnah, tega ti, ki se šteješ za poštenega fanta, sam ne maraš. Če si pa v poštenu družbi kdaj privoščiš kozarec vina, no, Bog ti ga blagoslovi! Seveda če hočeš biti abstinent, je že lepo, a k temu te nobeden ne sili; to je popolnoma prostovoljna stvar. — Torej,

Janez, če nisi ponočnjak, babjek in pijanec, kar hajdi z menoj pred Marijin oltar! — Tretji vzrok nepriljubljenosti družbe bo bržčas ta, ker merodajni faktorji fante premalo poznajo. Voditelj mora imeti vse fante v pregledu, ne samo Marijine in Orle, ampak tudi druge, poznati njih svojstva in življenje, razmere, ki v njih živijo, njih naravo in posebna nagnenja. Zato mora zahajati mednje in jim biti odkritosrčen prijatelj. Le zaupljivost rodi zaupanje! In fantovo zaupanje bo tudi držalo. Ženska je lahko blago; dostikrat treba le malenkosti, in pokazala bo organizaciji hrbet. Fant pa bo navadno zvest, če je o koristnosti stvari prepričan. — Kako zmedene pojme ima marsikak izobraženec o kmetijskih fantih! Misli, da kmetijski fant mora biti surovina — a koliko bogatih zakladov plemenitega čustvovanja in idealnega mišljenja počiva v njegovem srcu! Misli, da kmetijski fant mora biti pijanec in ponočnjak, a koliko več zmisla za krepkostno življenje imajo kmetijski kakor pa gosposki mladeniči! Treba je le dvigniti te zaklade in zbrati te bisere in pred seboj imaš dragocenost, ki je moraš biti vesel: mlado, po lepem in višjem hrepeneče bitje, njegova duša v očeh, zaupljiva in odkrita, brez laži in hinavščine in tiste puste mesne oblizanosti! Voditelj bo v taki družbi sam ves srečen, se bo v nji pozivil in oddahnil.

Nemajhna ovira razširjenju mladeniške družbe so nekateri slabi fantje. Kdo so to? To so nekateri dosluženi vojaki, nekateri Amerikanci in pa tisti, ki jih je pokvarila slaba domača vzgoja. Pred naborom je fant večinoma še dober, ponižen in veren. Ko pa pride od triletné vojaške službe, je taalioni ves spremenjen. Na drugega ne misli kakor na ženitev ali na Ameriko. Pokorščina do starišev je šla rakom žvižgat, odtod redni prepiri z njimi. Pri vojakihi je zgubil čut sramežljivosti, zato misli, da bi bilo sploh sramotno, ko bi šel zvečer takoj spat in bi ne rogovilil po cele noči okoli. Rad zbira mlajše fante, da dajejo za pijačo, on pa se košati med njimi in jih pohujšuje. Seveda niso vsi dosluženi vojaki taki; ali dobijo se, in če je v fari le par takih, morejo med fanti povzročiti neizmerno zlo. — Še hujsi so nekateri Amerikanci. Ko bi stariši vedeli, koliko greha počenjajo njih otroci po Ameriki, kako pokvarjeni in s kakšno ubito dušo prihajajo večinoma domov, ne bi sploh nikogar pustili tja. Gorje slovenski domovini, če bi vsi mladi ljudje, ki se zdaj zastrupljajo po Ameriki, prišli domu! Dobro je še, da se toliko zalumpajo, da niti domu več ne morejo ali nočejo! In vendar so vsi ti šli splošno poštenu in dobri

zdoma, zdaj pa toliko razdejanje! Če pride tak fant domu, postane lahko prava kuža za druge fante. Njegova prevzetnost ne pozna meje. V vseh mogočih lumparijah je dovršen mojster. Delo mu ne diši. Zabavlja zoper vero in duhovščino. Fantje, bežite pred takimi volkovi! Le malo jih je, ki jih tudi Amerika ni mogla spriditi, toda to so bele, čisto bele vrane! — Nekaj pa je takih mladeničev, da jim ni treba v tujino iti v šolo, da se izpri-dijo. V domači hiši in v domači vasi imajo tako šolo. To so sinovi zanikrnih starišev. Ko je bil majhen, so ga premalo strahovali in mu vse dovoljevali; zdaj, ko je nekoliko odrasel, spoznavajo svojo zmoto, a je prepozno. Ali pa je otrok že v nežnih letih moral gledati, kako mu stariši hodijo po potih pregrene, pijančevanja in lenobe. Kaj čuda, če

sam ni nič boljši! Komaj je videl sedemnajst spomladi, pa se že vmešava med stare fante, ki niso vsi dobri, in ti ga popačijo docela. Za cerkev mu ni mari, starišem se smeje, jih preklinja in tudi pretepa, zapravlja po gostilnah in po cele noči rogovili po vaseh. Ker mu spričo takega življenja denarja raje manjka kakor preostaja, skuša za svoje malopridno početje pridobiti neprevidne in neizkušene mlajše tovariše, da jih izžema in pohujšuje. — Kaj hoče voditelj nasproti takim pijavkam fantovskih duš? Naj se jim približa in jih poskusi spametovati. Saj imajo dušo tudi ti in so poduka notrebni še bolj kakor drugi. Ko pa vidi, da je vsaka beseda zastonj, naj jih previdno, a brez usmiljenja razkrinka pred drugimi fanti, da se jih bodo vedeli varovati. (Dalje prihodnjič.)

Morska zvezda.

Življenje celo up in strah prepleta,
naš delež je hlepenje in nemir;
poldan je jutra up, a strah večer,
ko stopimo dolžniki pred Očeta.

Kar zarja dnevu sladkega obeta,
hladi le malo v mraku tih zefir,
ko ladji v vihri ni spasu nikjer,
ne vrne k ciljem svojim se oteta.

A v tebi up je, Zvezda, neomajen!
Prek skal viharjih vodi čoln slaboten,
ki v strahu vozi ga brodnik nevajen.

Zato že jutro v Te upira lica,
in ko objame nas večer mrakoten,
zasijaj v našo noč, svetla Vodnica!

Fr. Koblar.

Dva najpotrebnejša odseka.

Dva najpotrebnejša odseka sta v Marijinih družbah: abstinenca in pošteno berilo. Iz teh dveh odsekov izhajajo vse druge čednosti. Jaz sem prepričana iz svoje lastne izkušnje. Verjemite mi, hčere Marijine, da samo te dve reči sta mene ohranile na potu poštenega življenja. Oklenimo se sedaj v novem letu brez izjeme vse družabnice Marijine abstinence! Ona naj bode naše **najpoglavitnejše apostolsko delo!** Ne strašite se tega, saj ni tako hudo kot nekatere mislijo! Seveda, malo zatajevanja pa mora biti, da bomo drugim v zgled. Saj besede mičejo, zgledi pa vlečejo. Oh, ko bi jaz imela glas, da bi zaklicala

vsem ljudem: Bodite vsi trezni, pa boste srečno in zadovoljno živeli. (Primerjajte s tem članek »Rešen« na strani 15!) Drugi odsek je pošteno berilo. To naj bode naša tovaršija; »Bogoljub« pa najboljši prijatelj naš. Nobena družabnica naj ne bode brez njega! Ako se bomo teh dveh odsekov prav pridno poprijele, bomo druga pravila Marijine družbe tudi bolj lepo izpolnjevale. Vsem Marijinim družbam želim vesele božične praznike in veselo Novo leto. Delajmo z Marijo, za Marijo in po Mariji! — Svetovalka Marijine družbe M. Z.

Rafaelov odsek tržaške Marijine družbe.

Ko ste bili lani pri nas tukaj v Trstu in ste nam v Marijinem domu govorili o izseljevanju deklet in o »kupčiji z belimi sužnji«, sem začela misliti, koliko naših deklet se potaplja v valovih tržaškega mesta, ko zaidejo v slabe družbe in

nevarne službe ter nimajo nikogar, da bi jih rešil. Ko smo potem v predstojništvu Marijine družbe ustanovili odsek sv. Rafaela in so mene postavili za načelnico, Vam hočem ob koncu leta malo poročati o delovanju.

Odsek sv. Rafaela šteje 101 uda. Imel je štiri skupne sestanke, pri katerih se je predavalo: 1. O namenu in važnosti odseka, 2. o potujočem dekletu; kakim nevarnostim se večkrat izpostavlja, 3. o angelu Rafaelu, kako je spremljal mladega Tobija, 4. o delovanju odseka. Na južnem in državnem kolodvoru se je v varstvo sprejelo 23 deklet, rešila se iz rok zapeljivcev štiri dekleta, odvrnilo od slabe družbe in plesišča 10 deklet. Ena se je rešila iz nevarne službe. En par, živeč v divjem zakonu, smo pripravili do tega, da sta se cerkveno poročila. Pridobilo se je za Marijino družbo 47 novih deklet in 7 gostov.

V začetku, ko sem nabirala dekleta za Rafaelov odsek, sem sestavila en govor o naši sreči: Kako srečne smo dekleta v taboru Marijinem! Slovenska dekleta pod zastavo Marijino v vojski zoper hudobni svet in satana! Dekleta pri Mariji: junakinje okrog vojvodinje, hčere okrog matere itd. Na koncu govora pa sem dodala to-le pesmico:

Naša sreča.

Sestre drage, sestre ljube,
varne smo na kraju tem;

ni se bati nam pogube,
ki drugod preti ljudem.

Vendar nisem prav vesela,
ker je mnogo še deklet,
ki slovenska jih deželā
žal, pošilja v mesta — mret.

V službah težkih mro telesa,
v družbah slabih duše mro;
strah in groza me pretresa,
ko oči te žrtve zro.

Sestre drage, mlada leta
posvetimo le Bogu!
Svet na videz vse obeta,
a ne da nikdar miru.

Hitro človek se postara,
naglo lice odcveti.
Človek pazi, da prevara
v zanjke te ne vlovi!

Op. uredništva. Tak odsek bi moral biti
vsaj v vsakem večjem mestu.

Kako se gibljemo.

TREZNOSTNI ODSEKI:

Križe pri Trziču: I. st. 18, II. st. 45.

Vrhnika: I. st. 2, II. st. 101.

Dekliška Marijina kongregacija v Novem Mestu je za svojo desetletnico izdala ličen spominski zvezček in ga menda razposlala vsem sesterskim kongregacijam po škofiji. — Dala se je tudi fotografirati. Podoba prinese »Bogoljub«, a treba malo počakati, ker so jih prehiteli — dobrepolski fantje.

Sv. Jakob v Ljubljani. Veličastna manifestacija Marijinih družb ljubljanskih se je vršila 10. decembra m. l. ob pol 3. popoldne v razsvetljeni in lepo okrašeni cerkvi sv. Jakoba povodom blagoslovljenja nove zastave šentjakobske dekliske družbe. Šest zastav je pozdravilo novo družico, kateri je kumovala blagorodna gospa c. kr. sodnika vdova Franciška Čuček. Zastavo sta izvršili v popolno zadovoljnost gdč. Repše in Jeršek. Slike so krasno delo gdč. kongreganistinje Greté Wanischove. V nabito polni cerkvi — mnogo ljudi ni dobilo več prostora — je glavni voditelj vlč. gospod Janez Kalan govoril o pomenu in namenu zastave pri Mar. družbah. Slovesne pete litanije so zaključile lepo slavnost. Ljubljana hiti pod Marijino zastavo, — up boljše bodočnosti!

Središče. V proslavo desetletnega obstanka Marijine družbe se je 6., 7. in 8. dec. m. l. obhajala pri nas tridnevica. Velika cerkev je bila pri vsakem sv. opravilu natlačeno polna, kjer so vlč. gosp. o. Čirič iz Lipnice s svojimi krasnimi vzpodbudnimi pridigami opominjali dekleta k češčenju in ljubezni do najmočnejše varhinje. — Posebno vzpodbudno je bilo na praznik Brezmadežne, ko so pristopila vsa domača in iz drugih župnij prišla dekleta k skupnemu sv. obhajilu, ki se jih je ta dan razdelilo 1200. Popoldan ob dveh je bila sklepna pridiga, večernice in mogočno je zadonelo po cerkvi »Tebe Bog vsi hvalimo«. — Po večernicah so se zbrala dekleta k slovesnemu zborovanju pri Žnidaričevih na Grabah. Zborovalke pozdravi najprvo Mar. Ploh iz Sred. z deklamacijo. Nato sledi slavnostni govor veleč. g. Fr. Štuheca od sv. Miklavža, ki vzpodbujajo dekleta k značajnosti, odločnosti in domoljubju. Č. gosp. kaplan pozdravijo došlega preč. gosp. prof. in zlatomašnika Mat. Šinka ter se jim obenem zahvalijo za njihovo navdušeno naklonjenost do krščansko misleče mladine. Prečastiti gosp. zlatomašnik opominjajo dekleta k medsebojni edinosti in neustrašenosti do molitve. — Zdaj nastopajo družbenice z govori in deklamacijami; Štamberger Jož. deklamuje »Ljubezen do Marije«, Serec Al. »Bodite vzdržne v

Mar. družbi, Podgorelec Ter. govori o vzgoji dobre mladine, ki je ponos cele fare. Kolarič Mar. od sv. Bolfenka govori o odločnosti v Mar. družbi; Krajnc Eliz. od Sv. Petra pri Mariboru stavi dekliško srce kot oltar v Marijini cerkvi, iz katerega se naj dviga kadilo molitve pred Najsvetejšim. Goršič Al. spominja zborovalke na prejšnje družbine voditelje, to so čč. gg. Franc Kozelj, župnik v Ločah, Jožef Toplak, kaplan v Ljutomeru in Anton Kuhar, kaplan v Solčavi. Marčec Ot. (Lenica) in Serec Iv. (Ivan-ka) uprizorita dvoigovor »Samostanska lilija«. Č. g. voditelj zaključijo zborovanje z molitvijo, nakar se zapoje pesem »Veš o Marija«.

Kožbana. Od nas nima »Bogoljub« mesečnih »gibanj«, ker ne poročamo o navadnih shodih, o našem petju, o pogostem sv. obhajilu itd. Neko bolj izredno gibanje je napravila dne 25. novembra l. l. p o r o k a prve članice iz naše družbe, Klare Kamušiči. Družba je nevesto sprejela pred cerkvijo; nagovorila jo je in v imenu družbe ji podarila šopek Cecilija Sitar iz Senika. Pred oltarjem Matere božje so ji članice zapele »O čuj, Marija«; med sv. mašo ob 10. uri pa je pristopila k sv. obhajilu nevesta in 29 deklet. — Še večje gibanje je napravila nova zastava, ki smo jo dne 8. decembra, na naš glavni praznik, blagoslovili. Zjutraj ob 10. uri je bil slovesen sprejem 12 novih članic s skupnim sv. obhajilom vse družbe; popoldne pa blagoslov nove zastave. Kako so prikorakale dve uri daleč fojanske družbenice; kako so zabijale žeblje v zastavo naše članice in govorile pomenljive pesmice; kako je naposled kumica, Milka Obljubkova z Brega pri Kojsem, spregovorila iskreno molitev za naša dekleta. Ganljiva je bila ta slovesnost, da so se starim, trdim možakom oči zasolžile! Tuka j par rekov pri zabijanju žebeljev:

Župnik:

V tej zastavi prvi žebelj oznanuj:
Družba ti Marije vrlo se vojskuj!
Rásti in razcvitaj v blagor se Kožbani,
to zastavo zvesto brani in ohráni!

Drug:

Le naprej, dekleta briška,
z Vami Mati je deviška!

Druga:

Hočeš biti Kristova nevesta? —
Po Mariji k Bogu vodi cesta.

Druga:

O Marija, Mati sveta,
várui nas dekleta!

Druga:

Ta zastava vodi naj
nas v nebeški raj!

Druga:

Žebelj ta nam priča bodi,
da me vselej in povsodi
gremo zoper vse sovraže
za zastavo v boj — do zmage!

Zadnja (prednica):

Draga zastava! Jaz pa povem
vam, o dekleta, in vsem ljudem:
Kládivo poje pesem trohnobe,
druga za drugo pojdemo v grobe. —
Ti pa, zastava, ostaneš!
Kadar nad grobi se našimi zganeš,
dvigni tačas se visoko v zrak;
bodi nam znak,
duše da naše odšle so v nebo,
Jezusa gledat in našo Gospo!...

Ptujska okolica. V cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptuj smo se pripravljali z devetdnevno na najlepši praznik Marijin. Vsaki dan ob tri četrt na 6. uro govor, potem lavretanske litanije, nato sv. maša. Na praznik, 8. decembra, pa slovesna procesija ob četrt na 10. uro mladeničev in deklet Marijine družbe v cerkev. Pridigo so imeli č. P. Ludovik Rantaša. Slovesno levitirano sveto mašo so služili č. P. Lucij Selinšek, med sveto mašo je bilo skupno sv. obhajilo mladeničev in deklet. Popoldne ob 2. uri kratek nagovor in sprejem v Marijino družbo. Sprejetih je bilo osem fantov in deset deklet. Resnično krasen in zelo spodbudljiv pogled na to mladino! Mladenci s križem, vsak na prsih svež šopek cvetic z družbenim in orlovskim znakom, čez ramo pa z opasanim višnjem trakom in v roki gorečo svečo. Dekleta z družbeno zastavo in belo obleko z venčki na glavi. Le večkrat tako slovesno Mariji na čast! — Mesca januarja minulega leta so nam č. vodja treznostnega gibanja iz Ljubljane govorili v minoritskem samostanu. No, kaj pa smo storili to leto za »abstinenco«? Dekleta Marijine družbe so abtinentke druge vrste skoraj vse, popolne pa samo tri. Kaj pa med mladeniči? No, le naprej z besedo! Samo le eden! Pa ta je že vojaško suknjo nosil; sedaj pa nosi »abstinenčni znak«. In je ves vnet tudi za dobre časopise, ima celo poverjenišvo listov. Naročenih ima 21 »Glasnikov najsvetejših Src«, 6 »Bogoljubov« in še druge razne liste. Ta je kot bel vran med drugimi. Mogoče bode z lepim zgledom in trdno gorečnostjo še več fantov potegnili iz pijane dobe v — zlato. To je res potrebno na Ptuj in v okolici!

»Višavski«.

Idrija. Pri nas smo obhajali od 16. do 19. nov. l. l. duhovne vaje za družbenice obeh Marijinih družb. Vodili so jih vlč. g. pater Žužek. Vsak dan so bili trije govori. V nedeljo je bilo skupno sv. obhajilo. — Zvečer so pa napravile dekleta pod spretnim vodstvom prednice gđ.

Albine Trevnove v hotelu Didič veselico z dvema igrama: »V hudi zadregi« in »štiri želje«, da so s prispevki mogle več revnim otrokom napraviti gorko zimsko obleko, katero so vlč. g. vodnik Oswald v družbinih prostorih kot Miklavžev dar v veliko veselje obdarovanih otrok razdelili.

Hoče (štajarsko). Dne 6., 7. in 8. dec. l. l. smo obhajali v naši fari tridnevno v čast preblaženi Devici Mariji prečistega spočetja, ki je bila obenem tudi priprava za vsprejem novih udov v Marijino družbo. Deklet je pristopilo okoli 50, fantov pa okoli 20, kar je posebno veselo. Dne 8. decembra je bil popoldne slovesen sprejem. Posebno navdušenje nas je navdajalo, ko so nam preč. g. superijor iz Celja, vodja tridnevne, dali lepe nauke, katere moramo izpolnjevati kot Marijini otroci. Ta dan nam bo ostal vedno v veselem spominu. Upamo, da se bo tudi pri nas vedno bolj utrjevalo versko življenje med mladino; saj se naši čč. gg. duhovniki toliko trudijo, da bi nas spravili vse pod Marijino zastavo. — Kakor slišimo, se že naši fantje pripravljajo za igro. — Tako je prav, mladeniči, le na delo in kmalu bote videli obilen sad svojega truda!

Iz Divače. Dne 5. nov. l. l. je bila slovesno blagoslovljena nova krasna zastava naše Marijine družbe. Blagoslovil jo je naš novi g. voditelj v navzočnosti treh drugih čč. gg. duhovnikov. Zastava je bila napravljena v sirotišnici svetega Jožefa v Trstu. Vsem blagim dobrotnikom izrekamo najsrčnejšo zahvalo. Bog povrni!

Šmarjeta. (2. polovica l. 1911.) Zadnjič sem poročala, da so g. voditelj obljubili, da bodo peljali dekliško Marijino družbo na Zaplaz. Lepo so držali besedo. Zadnje nedeljo meseca avgusta smo dospeli na to zaželeno ljubljeno božjo pot. Bilo nas je 80. Ponoči smo v svetišču Marijinem častile svojo Zaščitnico; zjutraj smo šle v farno cerkev, kjer smo vse prejele sv. zakramente, potem smo se v procesiji med zvonjenjem prepevaje litanije M. B. podali nazaj na Zaplaz. Tu so pri Marijinem oltarju č. g. voditelj opravili sv. mašo za vso našo družbo ter imeli kratek nagovor. Prav lepo je bilo! — Marijin vrtec prav lepo uspeva. Otroci imajo veliko veselje in radi pogosto prejemajo sv. zakramente. Pogostno sv. obhajilo najbolj cvete v dekliški Marijini družbi. Fantom družabnikom še primanjkuje vneme za to prelepo, prekorišno stvar. No, pa že gre precej dobro — gredo vedno naprej, ne nazaj! Veselo znamenje je, da se mladeniči radi zbirajo okrog gosp. kaplana, da se jih ne ogibljejo. V prihodnje bodo gotovo fantje in dekleta še bolj goreči. V sredi novembra so namreč bile za obe družbi tri dni duhovne vaje, katere so prav lepo vodili č. g. pater J. Pristov iz Ljubljane. Prehitro je minul ta prijetni čas. Ginljivo

je bilo skupno sv. obhajilo za dekleta in ono za fante. Zadnji dan so č. gosp. misijonar nanovo sprejeli v Marijino družbo 27 fantov in 50 deklet. Zdaj šteje dekliška Marijina družba nekaj čez 250 pravih rednih članic brez hospitantinj, katerih je bilo letos med nami 13. Fantov je v Marijini družbi 95. Lepo število! Fantje le korajžno naprej! Trdni kot hrast ostanite! — Na praznik Brezmadežnega spočetja smo imele tudi skupno sv. obhajilo. Shod so imeli ta dan skupno za fante in dekleta vlč. g. župnik iz Stopič kot dekanjski voditelj Marijinih družb. Da bomo vredne njihove laskave pohvale, katere sedaj še ne zaslužimo, se bomo pa v prihodnje potrudile, s pomočjo Brezmadežne še lepše živeti . . .

Iz Hotiča pri Litiji. Zahvalna nedelja je bila za tukajšnjo Marijino družbo posebno prazničen in vesel dan. Dobili smo novo zastavo dekliške Marijine družbe. Za lepo slovesnost smo se dekleta pripravile že prejšnji dan, v soboto zjutraj, s skupnim sv. obhajilom. V nedeljo pa so prišli preč. g. dekan iz Šmartna opraviti lepo opravilo. Ob 2. popoldne so imeli prav spodbuden in pristrčen nagovor na družbenice, v katerem so obenem tudi fante bodrili in vabili z gorečimi in ganljivimi besedami za mladeniško Marijino družbo; potem so blagoslovili belo družbeno zastavo, katera ima na eni strani podobo Brezmadežne, na drugi sv. Jožefa; nato je bil vsprejem novih udov v družbo. Sedaj se je uvrstil sprevod z blagoslovljeno novo zastavo iz cerkve, kateri so sledile druge zastave, vsaka posebej s svojimi došlimi udi. Slovesnost so prišle povzdignit sosedne Marijine družbe iz Šmartna, Vač in Kresnic s svojimi duhovnimi predstojniki. — Od 25. novembra do 3. decembra smo obhajali sv. misijon, katerega sta vodila dva č. g. misijonarja lazarista.

Iz Črnege vrha nad Idrijo. V naši Marijini družbi je imela lani smrt že bogato žetev. Umrle so: Marija Mikuž, Ana Volčina, Ivana Šemrl ter pred kratkim Ivana Kavčič, ki je bila zadnje dobo prednica družbe. Prednice doslej še nismo nobene nesli na pokopališče — doslej je bil to prvi slučaj. Lepo je živela, lepo umrla; gotovo prednjači tudi sedaj pred svojo nebeško Materjo. — N. v m. p.! — V nedeljo, dne 26. novembra, smo se udeležili manifestacijskega shoda vseh izobraževalnih organizacij v Idriji.

Iz Št. Jakoba ob Savi. Mogoče, da smo nekoliko dalj časa spali kakor drugod, pa smo se že vzdramili in pogledali, če bo mogoče kaj storiti zoper tistega sovraga, katerega nam Vi, gosp. urednik, priporočate. V naši družbi je tudi abstinenčni odsek in bo deloval, kar bo mogoče. V naši župniji je abstinentov 36 v prvi, 119 v drugi stopinji. Zelo se širi pogostno sveto obhajilo in več deklet je bilo na praznik, dne 8. dec. m. l. sprejetih. Dekleta ne moremo po-

zabiti dekanjskega shoda na Viču, ki nam ostane v neizbrisnem spominu, ter želimo zopet kmalu takega sestanka.

Iz Ambrusa. Tudi pri nas je marsikaj novega. 26. oktobra m. l. so bile občinske volitve, ki so se končale z zmago S. L. S. Nekatere družabnice volilke so gotovo uspeha vesele. Nekatere so pa morebiti žalostne, ker niso oče v odboru. No, v »Bogoljubu« ni prostora za to. Vendar pa bodi takim nauk, da je boljše poslušati svojega duhovnega pastirja, kot pa liberalce, čeravno so lastni stariši. — Dne 29. oktobra je bila slovesno blagoslovljena kapelica Matere božje na Kamnem vrhu in kip, ki je natančno posnet po pravi podobi na Brezjah. Kip so nesli Orli v kroju v spremstvu cele družbe in veliko drugega ljudstva. — Dne 13. junija je umrla članica Marija Turk iz Kamnega vrha. Bila je dobra družabnica, posebno je rada podpirala vse družbene naprave.

Motnik. Preteklo je eno leto, kar je bila ustanovljena naša Marijina družba in šteje 42 udov. To so večinoma vsa dekleta, ki so sposobna za družbo. Naj omenim, da se je skoro vsa družba udeležila dekanjskega shoda Marijinih družb v Tuhinju. O tem shodu še »Bogoljub« ni nič izvedel. Prišle so dekleta iz cele kamniške dekanije. Napolnjena je bila velika tuhinjska cerkev; priromalo je pet zastav, a še več bi jih bilo, da ne bi bilo tako slabo vreme. Večinoma vsa dekleta so prejele sv. obhajilo. Č. g. župnik z Rov so v krasnem govoru razložili namen in pomen Marijine družbe; vesele in s poživilnim duhom smo se vračale proti domu. — Od 20. do 27. sept. m. l. se je obhajal pri nas sv. misijon. Vodili so ga misijonarji iz družbe Jezusove. — Imamo tudi izobraževalno društvo in so dekleta priredila že tri igre. — »Bogoljuba« prihaja precejšnje število v našo župnijo, a potruditi se hočemo, da se število naročnikov še pomnoži.

Sv. Janž na Dravskem polju (Štajersko): Na praznik »Varstva Device Marije«, dne 19. novembra 1911 je naša Marijina družba obhajala vesel družbeni dan. Prečastiti gospod dekan iz Hoč, Adam Grušovnik, so nam blagoslovili krasno novo zastavo in sveti križ za procesije. Prišli so g. dekan že 18. novembra, v soboto popoldne k Sv. Janžu. S srčnim veseljem smo jih sprejeli, koj nato so z domačimi gospodi spovedovali še pozno v večer. Po svetih treh jutranjih mašah ob 9. uri se je začela družbena slovesnost, malda za celo župnijo. Zvonovi s stolpa so zaklenkali in od župnišča po cesti se je pomikala ogromna procesija v cerkev z novim svetim križem in s krasno zastavo. Po blagoslovljenju so zaorile Marijine pesmi iz sto in sto grl po cerkvi, nakar so jeli gosp. dekan pridigovati

močni množici o varstvu Matere božje. Sledila je lepi pridigi slovesna sv. maša, pri kateri je ginljivo pel domači mešani zbor. Med sv. mašo je bilo sv. obhajilo, pri katerem je bilo 300 obhajank. Tako lepega dneva naša Marijina družba še ni zlepa imela. Dasi deževno vreme, vendar je pri obeh službah božjih bila cerkev natlačeno polna. Zastavo Marijine družbe so napravile č. sestre karmeličanke v Mariboru iz pariške svile za 500 K. Delo je res mojstersko, zlasti pletenina na roko je vrlo lepa in rožice na zastavi pravcata umetnina. Oljnati podobi: Brezmadežna na eni strani in presveto Srce Jezusovo na drugi strani, pred katero podobo kleči troje Marijinih hčera, vjemata se izborno med bujnimi cvetlicami na zastavi. Bog povrni vsem dobrotnikom stotero za obe prekrasni darili!

Ribno pri Bledu. Na praznik brezmadežnega spočetja Marije Device je bilo skupno sv. obhajilo za Marijino družbo, popoldne pa shod, pri katerem je bil govor o apostolskem delovanju Marijine družbe, po shodu se je ponovilo posvečenje. S tem so se zaključili lanski shodi. Družba šteje 46 deklet, izmed katerih so se letos štiri omožile.

Semič. Praznik Marijinega Spočetja smo praznovali prav slovesno. V jutro po prvi sveti maši je imela mladeniška Marijina družba skupno sv. obhajilo, po osmi sv. maši pa dekliška. Ob dveh popoldne smo imeli skupni shod obeh družb. Vodili so ga dekanjski voditelj preč. gospod župnik iz Suhorja. Sprejeli so 19 fantov in 18 deklet. Prisrčna hvala jim! Imamo tudi Marijin vrtec.

Dovje. Na praznik Brezmadežne smo imele slovesni sprejem v Marijino družbo, sprejete so bile štiri dekleta. Sprejemali so domači prečastiti gospod Franc Pečarič, ki so tudi voditelj družbe. Sporočim še to, da imamo odsek apostolstva molitve in vsakdanjega zadostivnega sv. obhajila. Tudi za sv. očeta molimo.

Sv. Helena. Nič kaj glasu iz naše župnije, kajne dragi Bogoljub? Pa veliko lepega in vselega smo doživele, odkar je Marijina družba in izobraževalno društvo. Lanskega avgusta smo napravile izlet k Sv. Joštu nad Kranjem. Udeležilo se nas je 42. Shode imamo večkrat. Svete zakramente mesečno prejemamo. Ob nedeljah popoldne se pa zbiramo v lepem društvenem prostoru, ker imamo na razpolago dobrih knjig. Le to bi bilo še želeli, da bi se »Bogoljub« bolj udomačil. Zato dekleta, agitirajmo zdaj ob novem letu za dobre časopise, saj to je naša naloga!

Spominjajte se umrlih soster:

Marija Aljančič, 28. novembra, Križe pri Trziču.

Ana Colarič, 25. septembra, Novo Mesto.

Frančiška Pogačnik, 11. dec., Kamna gorica.

SLOVENSKI MISIJONAR

Pomanjkanje delavcev.

Žetev je sicer velika, a delavcev je malo!
(Mat. 9, 37.)

Dosedanja razmotrivanja o misijonstvu so pokazala, kako velikanska žetev stoji še zapuščena na polju Gospoda žetve. Gre se za več kot celo milijardo ljudi! — Molitev, ljubezen vernikov in večje število evangelijskih delavcev — tako so pokazala razmotrivanja — bi mogla praktično rešiti veliko vprašanje o pokristjanjenju sveta. Tudi smo videli, da je ravno sedanji čas posebno ugoden za misijonstvo. Iz tega pa sledi važna, silno važna posledica: treba je molitve, treba je denarja, treba je predvsem misijonarjev!

Poznati vzroke zla ni zadosti; tudi ni zadosti poznati sredstva, ki odpomorejo zlu; treba je, da se tudi v dejanju odstranijo vzroki zla, da se tudi v dejanju uporabijo sredstva. Krščanskemu svetu mora preiti vse bolj globoko v zavest, kako velikansko dolžnost ima nasproti tako velikemu delu sveta, ki leži še v temi in smrtni senci. Treba je, da smo pripravljeni dati v pomoč naše delo in nas same, naša denarna sredstva in naše molitve, goreče molitve za spreobrnjenje sveta. Ni zadosti, da vemo, koliko je vredna ena sama človeška duša: da je vredna toliko, da je tekla zanjo vsa kri učlovečenega Boga, da je vredna toliko, da je pogubljenje ene same duše bolj objokovanja vredno, kakor če bi se v razvaline sesul ves svet — to je vse prav, toda če ostanemo samo pri tem in ne pridemo do dejanja, se medtem milijoni duš nevernikov pogubljajo. Treba je tudi moliti za misijonarje, treba je tudi veliko-dušno dajati sredstva, da morejo misijonarji storiti, česar mi sami ne moremo storiti. Treba je misijonarjev, treba je misijonarjem omogočiti delo, to je prvi pogoj za pokristjanjenje sveta. Kajti kako naj narodi verujejo v Boga, o katerem niso nič slišali, ali kako naj slišijo o Bogu, če jim nihče ne oznanja? Zato nam je dal Zveličar izrecno zapoved:

Prositate Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svojo žetev! — Ali storiš to, vernik Kristusov, ali izpolnjuješ to zapoved Gospodovo?

Treba je misijonarjev! O kako malo, kako žalostno malo je delavcev v žetvi Gospodovi! Polje je belo za žetev, ljudstva so pripravljena, milijoni duš bi se dali skoraj brez odpora spraviti v žitnico Gospodovo, a ni ga, ki bi žel, ni ga, ki bi spravljal bogato žetev v pripravljeno in čakajočo žitnico Gospodovo! Poglejmo le številke!

Azija ima	884,490.990	ljudi,	misijonarjev	le	4656;
Afrika »	150,000.000	»	»	»	1700;
Oceanija	7,500.000	»	»	»	1435.

Obstanimo le pri Aziji! Tam je torej zdaj 4656 misijonarjev, ki so raztreseni po vseh neizmernih azijskih prostorih in ki naj skrbe, da se oznanja evangelijskega 884 milijonom ljudi! 4656 duhovnikov! — Kaj je to za 884 milijonov ljudi, se najbolj vidi, če to primerjamo z evropskimi razmerami. V Italiji je nekaj nad 30 milijonov ljudi, duhovnikov pa 70,287. V Avstro-Ogrski bi prišlo, ako računamo enega duhovnika na tisoč ljudi, pri približno 50 milijonih ljudi 50.000 duhovnikov.

Kaj je torej 4656 duhovnikov za 884 milijonov ljudi! In teh 4656 duhovnikov je raztresenih po neizmernem prostoru, ki meri 44,800.000 m², to je: ta azijski prostir je štiri in polkrat večji kot vsa Evropa! Upravljati ima teh 4656 duhovnikov 103 nadškofije, oziroma škofije, vikariate in apostolske prefekture. Pride torej povprek po 46 duhovnikov na vsako misijonsko okrožje. In izmed teh misijonskih okrožij imajo nekatera po več ljudi kot cela Avstro-Ogrska, na primer: Allahabad 35 milijonov, Kiam-Nan 50 milijonov!

Ti misijonarji morajo skrbeti tudi za pastirovanje treh in pol milijonov katoličanov, ki so raztreseni po vsej neizmerni Aziji. Oskrbujejo 117 semenišč, upravljajo 15.000

cerkva in kapelic, nadzorujejo in oskrbujejo nad 10.000 šol, nad 700 sirotišnic, 116 bolnišnic, 162 drugih dobrotelnih zavodov in 237 vzgojevališč za mladeniče. Mnogo jih je zaposlenih pri zastopstvih, pri vojaških postojankah, po tiskarnah. Nekaj jih je bolnih, nekaj na začasnem odhodu; v tem številu so tudi duhovniki-domačini, ki se splošno glede delazmožnosti ne dajo meriti z evropskimi. Kaj je torej 4656 duhovnikov za celo Azijo!

Zares, delavcev je malo! Otroci prosijo kruha, pa ni ga, ki bi jim ga dal. Ljudstva so

željna resnice, željna omike, željna katoliških misijonarjev; pa ker ni katoliških misijonarjev, padajo cele pokrajine v roke — protestantom! Ti protestantski pastori pa, ki niso v verskem oziru v nobeni stvari edini, so edini v tem, da širijo nezaupnost in sovraštvo proti katoliškim misijonarjem, katerim je bilo prej prebivalstvo naklonjeno vsled njihove požrtvovalnosti in nesebičnosti.

Zares, delavcev je malo! Prosite, prosite Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svojo žetev!

Pismo slovenskega misijonarja iz Macedonije.

Predragi slovenski dobrotniki!

Pred kratkim sem obiskal svojo slovensko domovino in našel toliko zanimanja in toliko dobrih src za naš misijon, da si štejem v svojo dolžnost, da se vsem dobrotnikom še enkrat najpristrčneje zahvalim. Čital sem tudi letno poročilo »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«, namreč knjižico »Kraljestvo božje na Jutrovem«. In izprevidel sem, kako lepo in marljivo se trudijo naši blagi Slovenci za razširjanje svete katoliške vere, posebno še za izpreobrnjenje razkolnikov po jutrovih deželah. Pač res, da apostolska velikodušnost sv. Cirila in Metoda še vedno živi med našimi vernimi Slovenci. Vedno bom prosil ljubelega Boga, naj Slovincem poplača njih vnemo, naj jih blagoslavlja in še vedno bolj vnema za tako veliko in dobro misijonsko delo.

Že šest let je, odkar sem po milosti božji v misijonu lazaristov tukaj v Kavali pri starem mestu Filipi. V Filipih je bil prvi misijon sv. apostola Pavla, ko je prišel iz Azije v Macedonijo. Nekdanje veliko mesto Filipi je bilo glavno mesto Macedonije, po turških bojih pa popolnoma razdejano; samo tu pa tam se še vidijo nekateri visoki zidovi s starimi rimskimi in grškimi napisi popotnikom v spomin. Včasih še prihajajo romarji gredoč iz svete dežele semkaj k nam in pri nas prenočujejo. Tukaj občudujejo nekdanje slavno mesto Filipi in njega žalostne ostanke. Navadno gre eden izmed nas ž njimi, da jim pokaže nekatere spomine na sv. apostola Pavla. Taki spomini so: nekdanje gledališče, v katerem je bil sveti Pavel bičan, ječa sv. Pavla in pa nekdanja cerkev sv. Pavla, od katere pa ni drugega videti kakor podzemna votlina z nekaterimi strohnelim ostanki. Tu pa tam rastejo po razvalinah vele cvetlice, in pobožni romar rad katero vzame za spomin.

Sedaj pa še nekoliko o sedanji Kavali, naslednici nekdanj tako slavnega mesta Filipi. Mestece Kavala stoji ob morju severno-vzhodno od Soluna. Mestece je zelo revno, kakor skoraj vsa manjša turška mesta. Večina ljudi živi od dela v židovskih in turških tobačnih tovarnah, iz katerih pošiljajo tobak po celem svetu, v Avstrijo, Nemčijo in celo v daljno Ameriko. Delavcev je na tisoče. Med njimi so tudi katoliški Bolgari, še več pa je razkolnikov; pa tudi katoličani drugih narodnosti živijo v okolici in po bližnjih otokih. Hvala Bogu, število katoličanov se vedno bolj množi, s tem pa se množi tudi naše misijonsko delo. Pred dvema letoma smo dobili še usmiljene sestre za pomoč. Misijonarji imajo deško šolo, sestre pa dekliško šolo in sirotišnico.

Žalostno je, da nimamo še nobene prave cerkve, ampak le revno misijonsko hišo; polovica hiše nam služi za župno cerkev, drugi del pa za stanovanje. Od blagih dobrotnikov smo pred kratkim dobili dva lepa kipa, presvetelega Srca Jezusovega in pa sv. apostola Pavla, patrona naše župnije; oba kipa sta našim katoličanom v veliko veselje. Pobožnost presvetelega Srca Jezusovega se je sedaj kaj lepo pomnožila. Dekleta in mladeniči so nas začeli sami prositi, naj bi vsak prvi petek v mesecu nekoliko bolj slovesno obhajali. Sedaj imamo vsak prvi petek slovesno sveto mašo, spravno sv. obhajilo, litanije z blagoslovom in pobožnimi pesmimi.

V naše veliko veselje se razkolni Bolgari vedno bolj pridružujejo našim katoličanom; celo razkolni Armenci se z našimi katoliškimi Bolgari dobro razumejo, kakor da bi bili en narod. Razkolniki prihajajo sami prosit, da bi jih sprejeli v katoliško Cerkev. Zato nam je zelo potrebna dostojna in prostorna hiša božja. Zemljišče smo že dobili. Upamo v božjo milost, da bomo na pri-

prošnjo sv. Cirila in Metoda ter sv. Pavla mogli kmalu sezidati cerkev; gotovo nas bodo podpirali tudi Slovenci, v katerih še vedno klije duh krščanske ljubezni.

Ob koncu vas prav lepo prosim, pomagajte nam moliti in prositi ljubelega Boga, da bi blagoslovil naš ubožni misijon, da bi mogli napraviti dostojno hišo božjo, ker bi potem po božjem usmiljenju lahko še več duš za

sveto vero pridobili. Končam z besedami, katere naši Bolgari v svojih pesmih večkrat ponavljajo: »Bratje, oj bratje, bratje Slovani, podajte nam roko, da vstanemo.«

Še enkrat se zahvaljujem slovenskim dobrotnikom ter jim priporočam naš misijon. V Kavali, dne 29. septembra 1911.

Hvaležno vdani

Matevž Korošec, brat-lazarist.

Božična razstava za misijon v Bosni.

»To je res lepo delo! To je res misijonsko delo!« je vzkliknil nek duhovnik, ko je vstopil v malo sobo tik kapelice sv. Jožefa ter zagledal našo božično razstavo. »Le eno napako ima, preveč je vse na kupu, da človek ne more vsega videti, kar imate.« »Hvala Bogu, da je na kupu, da je prostor bil skoraj pretesen, bo vsaj kaj izdalo v veliki množini bosenskih sirot!« smo odgovorili z veseljem.

Ne tajim, da smo z nekim strahom gledali bližajočemu se božiču naproti. Čas pred božičem je oni čas, ko človeka dan na dan nadlegujejo s prošnjami za to ali ono božičnico. Človek rad ustreže, kolikor more, slednjič pa se le lahko primeri, da zmanjka v žepu. Le rahlo je potrkal »Bogoljub«, a že prej je menda potrkal božji glas na molitve bosenskih sirot pri srcih naših dobrih Marijinih otrok. Zakaj bliže ko se je primikal praznik Brezmadežne, več je prišlo darilc za njeno milo božje Detece, ki ima še dandanes Betlehem posebno v Bosni in Hercegovini. In ko smo pripravljali razstavo, je še pridrdral poštni voz in oddal 2—3, še več zavitkov za Bosno. To je bila radost, to je bil sladek trud, ta razstava!

Naj jo vam popišem, ljubi otroci Marijini! V sredi je stal kelih s pateno, krogi njega so bili altarni prtiči in altarne priprave. Star velum, ves prenovljen, se je posebno odlikoval, zgoraj pa so viseli ob obeh straneh mašni plašči, kar 19 jih je bilo, potem plувijali in dalmatike za asistenco in cela miza polna roketelnov, malih in velikih, — vsi beli ko sneg, da si mislil, vse je novo. Na desni strani pa si lahko kar zbiral klobuke in kape, velike in majhne, slamnate in kosmate, volnene in platnene, na mizi so pa bile nogovice, oblekce, krilca in jopice za deklice. Ko si se obrnil na levo, si zagledal obuvalo raznih veli-

kosti, perilo in oblekce za fantiče, pa tudi pletenin za najmanjše črvičke, ki še ne znajo hoditi. In kdo je vse to daroval? — Marijini otroci iz bližine in daljine. Nekoliko že smemo ovaditi. Že koncem septembra so nam poslale preč. uršulinke polno škatljo popravljenih mašnih plaščev. Pred počitnicami smo prosili preč. gospo mater, ali bi nam pritekale blage redovnice na pomoč, ker poškodovanih mašnih plaščev pač ne moremo poslati v misijon. In uslišana je bila prošnja. Dobra mati Jakobina je potem še veliko škatljo, polno paramentov, pregledala in tako lepo ocedila in popravila, da si slišal pri razstavi večkrat: »To je pa novo, to ni staro!« — Iz odrezkov raznega blaga so sešile gospe in gospodične treh kongregacij oblekce, predpasnike, perila, in dobre hčere Marijine z Dovjega, iz Vipave, iz Celja, iz celjske okolice, iz Gorice, iz Maribora, iz Tržiča, iz št. Jerneja, iz Višnje gore, celo Slovenke z Dunaja so nam poslale to in ono, pa tudi še denarne prispevke za reve v sirotišnicah sarajevskih. Kdo more pretehtati ljubezen, kdo presteti žrtve, ki so skrite v teh darovih? — Božje Detece jih je že štelo in jih pozabilo ne bo. Poslalo bo zvrhano polno mero milosti nazaj v vašo dobra srca, mili otroci Marijini. In še sodnji dan boste slišali besede: »Bil sem gol, vi ste me oblekli, bil sem žalosten, vi ste me tolažili, bil sem zapuščen, vi ste me obiskali, bil sem pozabljen, vi ste se me spomnili itd.« in Marija dobra Mati, kaj bo ona rekla, ker ste oblekli njeno Detece v Betlehemu? — Menda ne bo govorila mnogo, a pritisnila nas bo na svoje sveto Srce s toliko ljubeznijo, da bode duša plavala v morju nepopisnega veselja, ki ga še nikoli ni prej občutila in ki ne bo prenehalo vekomaj. M.

Velikemu prijatelju misijonov mal spominek.

† Č. g. biseromašnik Bartol Baltazar.

Na kratko so pisali časopisi: Umrli je starosta kranjske duhovščine Č. gosp. Baltazar Bartol. Suhoparno so našli kraje, kjer je služboval, na kratko so povedali, da je bil velik dobrotnik misijonov, in vsega je bilo konec.

Naj vsaj »Bogoljub« prinese par vrstic več o tem ljubeznivem starčku.

ga je Bog kmalu poklical v tisto domovino, po kateri je tako hrepenelo njegovo blago srce.

Živel je v pokoju, a pokoja ni poznal. Do zadnjega je pridigoval svojim Brničanom in jim opravljal službo božjo. Doma pa je skrbno molil svoj brevir in ljudem delil zdravila. Z njim je legel v grob eden zadnjih homeopatov. Dannadan

Prva Marijina družba med Bolgar

Ime rajnega g. Baltazarja se ne blišči v zboru učenjakov, njegovo ime se ne bo imenovalo med tistimi, ki jih svet slavi in poveličuje, njemu ne bo stavil svet spomenikov, njegovega imena ne bodo nosile mestne ulice... Bil je skromen, tih, malo poznan pred svetom, a bil je svet mož in velik pred Bogom.

Do zadnjega časa je živel v pokoju na Spod. Brniku pri Cerkljah; šele letos je šel kot 90leten starček v svojo domovino, v Sodražico, odkoder

so trkali ljudje na njegova vrata in nikdo ni potrkal zastoj. Gotovo se še vsak spominja častiljivega stačka, ki mu je drage volje in veselega srca postregel s svojimi zdravili. Kar niso pomagala njegova zdravila, je pa pripomogla njegova molitev. Ranjki je bil res v pravem pomenu mož molitve. Pri zdravilih in v molitvi so mu potekala zadnja leta njegovega življenja.

Kljub visoki starosti je bil vedno čilega duha in veselega srca. Nikdar ga nisi našel čmernega,

žalostnega. S kakšnim veseljem te je sprejel v svojo hišo! Povedal je včasih celo kako smešno. Posebno rad se je pohvalil, da v peklu zanj ni prostor pripravljen, zato ker nima zob, da bi skripal.

Prav posebno pa moramo omenjati njegovo darežljivost. Kakšna je bila njegova skrb za misijone! Lahko rečemo, da je svoj zadnji vinar delil z ubogimi zamorčki tam doli v zapuščeni Afriki. Vzemite v roke vse letnike »Bogoljuba«, prebirajte imena tistih, ki kaj darujejo za misijone in gotovo boste srečali med njimi našega ljubega Baltazarja. Koliko pa je storil še na skrivnem! Pošiljal je svoje darove v Bosno,

v Afriko, na Kitajsko, na Japonsko. Pa tudi domačega misijona ni pozabil. Svojo skromno pokojnino je delil s škofovimi zavodi, tudi cerkljanska cerkev in njene podružnice so bile deležne njegovih darov. Samoposebi se razume, da je bil tudi dobrotnik svojega domačega kraja. S svojo darežljivostjo je objemal celi svet; če kdo, je on pokazal v resnici, da smo ljudje vsi bratje, bratje vsi narodi. On ni grabil, ni poznal bisage, ki jo nasprotniki tako radi očitajo duhovniku. Dolgih 65 let je deloval na zemlji kot mašnik Gospodov. Deloval je na tihem, na skrivnem, le Bogu so znana vsa njegova dela in on bo njegovo veliko plačilo.

J. L.

Misijonska poročila.

Prva Marijina družba v Macedoniji. Na strani 34 vidite sliko Marijinih otrok iz Kukuša v Macedoniji. To je prva in doslej edina Marijina družba v Macedoniji; ustanovljena je bila pred devetimi leti. Začetek je bil težaven. Bolgari so namreč v verskih rečeh slabo poučeni in otrokom se zelo pozna, da nimajo v domači hiši prave krščanske vzgoje. Bolgarskim dekletom so misijonarji le s težavo dopovedali, kaj je Marijin otrok in kake dolžnosti imajo Marijine družabnice. Sedaj je Marijina družba že zelo utrjena in ima med svojimi družabnicami mnogo zglednih in v verskih rečeh dobro poučenih deklet. Macedonska Marijina družba ima prevažno apostolsko nalogo, da ohranja in poživlja krščansko življenje med macedonskimi katoličani ter s tem pomaga razširjati katoliško vero. — Slovenske Marijine družbe, zanimajte se za macedonske misijone in pomagajte, da se bo v Macedoniji širilo kraljestvo Marijino in Jezusovo!

P. Hristov v Ljubljani. Dne 30. novembra in 1. decembra l. l. se je mudil v Ljubljani P. Hristov, najspretnejši bolgarski misijonar; obiskal je odbornike »apostolstva sv. Cirila in Metoda« ter nekatere dobrotnike bolgarskih misijonov. Kdor je imel priliko z njim govoriti, je vsak spoznal, da je to svet mož in zelo spreten ter junaški misijonar. Ni čudno, da je dosegel toliko uspeha med Bolgari. Dne 1. decembra je v cerkvi Srca Jezusovega daroval sveto mašo po vzhodnem slovanskem obredu in se potem skozi Zagreb vrnil v svoj misijon v Mostratliju pri Odrinu na Turškem; o tem misijonu smo pisali v predlanskem letniku na str. 140 in 175. Ob slovesu nas je prošil, naj sporočimo slovenskim dobrotnikom bolgarskih misijonov njegovo zahvalo in še za naprej priporočimo te misijone, ki so posebno odvisni od Slovencev.

Zanimanje za misijonsko delo med akademiki (visokošolci) v Nemčiji je čedalje večje. 1. decembra 1911 so imeli zborovanje vseučiliščniki v mestu Tübingen, kjer je profesor Sägmüller v krasnem govoru dokazoval, da je skrb za misijone med pogani domoljubno, krščansko in kulturno delo. Več kot 200 študentov je pristopilo k novoustanovljenemu misijonskemu društvu. Enako društvo v Münstru šteje že 600 članov med katoliškimi visokošolci. To je pač lepo znamenje za katoliško zavest nemške mladine in visokega dijaštva. — Naj bi se pri nas vsaj »Dejanje sv. Detinstva« poživilo in na novo ustanovilo tam, kjer je ta stvar neznana. Ali ni ganljivo, ko beremo, da se v nekaterih naših župnijah za Detinstvo nabere čez sto in še čez dvesto kron med mladino. (Podatke o tem najdeš v knjižici »Letno poročilo Dejanja sv. Detinstva«, ki se te dni razpošilja.)

Darovi:

Za bratovščino sv. Cirila in Metoda. Jurij Matija 20 K.

Za odkup dečka »Janez Ev.« Neim. 30 K.

Za kitajske misijone. Jan. Jenčič 9 K 40 vin.

Za bolgarske misijone. Isti 2 K.

Za Derviško Mogilo. Neznani 55 K.

Listnica uredništva. Nekomu in še mnogim drugim. Kakor vidite, je Vaš dopis danes v listu; zadnjič je prostora zmanjkalo. Ko bi Vi in drugi videli, kako težavno je urejevanje »Bogoljuba«, nam bi gotovo radi odpustili, če nismo kdaj komu kaj pogodu napravili. Težava obstoji v tem, da je 1. list velik in ima ve-

liko vsebine, 2. da je ta vsebina tako raznovrstna. Štejte posamezne članke in člančiče, pesmi in notice razne vrste. Koliko popirja in popirčkov leži na mizi! In koliko popravljanja, črtanja, vezanja itd.! 3. Posebna težava pri »Bogoljubu« je pa še ta, da so pravzaprav trije časniki skupaj. List ima tri velike oddelke in ker se vsak začne z novo stranjo in ima določeno število strani, treba je list trikrat skleniti. To pa je ravno najtežje: zadeti, koliko bo prišlo noter, da se na koncu ravno prav izide. Zadnji dnevi urejevanja so zelo naporni za urednika in za stavca, ki ga skupaj zлага — Komar se piše, dober postrežljiv gospod je in to je še dobro. Kako zadnja dneva hitimo, časih tudi skačemo in kličemo drug drugemu: brž, brž, brž! Pa so članki in notice iz vseh treh oddelkov razloženi vsekrižem, pa jih je treba skupaj iskati; pa meriva z vrstico: koliko strani bo to dalo, tukaj manjka, tam je preveč, pa je treba mašiti ali pa kako stvar odložiti — s težkim srcem. Oh, to bo dopisnik žalosten in nevoljen, ko ne bo njegovega notri. Pa kaj se hoče! Ni prostora; rado ali nerado mora ven! Hudo mi je, kakor bi mi meso s telesa rezal, pa ne morem pomagati. In pa hiteti je treba, kakor rečeno, hiteti; posebno v naši tiskarni, kjer se tiska blizu 20 časnikov. Če za eno uro zamudimo, pa je časih skoro za cel teden zamujeno; ker ne moremo več na vrsto priti, dokler vrsta zopet okoli ne pride. Vidite, tako je v tiskarni; list ne skoči sam skupaj, ampak ga je treba res v red devati. Pri toliki množici popirjev in različnih želja se pač lahko kaj prezre, pozabi ali tudi ponesreči. Zdelo se mi je potrebno podati Vam malo vpogleda v tiskarno, da nas boste bolj milo sodili, če se Vam ne bo kaj prav zdelo. Ravno tako nikar preostro ne sodite, če Vam v spisih ne bo kdaj kaka beseda prav. So uredniki, tako srečni, da samim ni treba kaj prida pisati, ker imajo dosti gradiva, kakršnega si poželi njih srce. Tudi »Bogoljubovemu« uredniku ne manjka gradiva; toda ravno takega, kakršnega si želi, mu večkrat manjka. In hajd, če češ imeti, — napiši! Pri mnogih drugih opravilih pa človek v naglici vrže na popir svoje misli časih v poznih večernih urah; tu ni časa posameznih besedi devati na zlato tehtnico. Komaj napišeš, še enkrat prebereš, pa urno v tiskarno, da ne bo prepozno. Potem pa človeku pride misel: tega-le še manjka; ta beseda je pa preveč. Pa kar je, je! — Vidite, to so težave uredniškega stanu!

Nekaterim morebiti tudi ni prav, da časih kako domačo povemo, n. pr. o žganjcih in močniku (v uvodnem članku) i. dr. Mi pa mislimo, da to »Bogoljuba« nič ne oskruni. Zakaj bi se morali v nabožnem listu prav pusto držati? To trdijo

posvetnjaki, da je pobožnost dolgočasna. Mi pa hočemo, da bodi pobožnost vesela! In pa domače se mora povedati, da lahko najpriprostejši razume!

Kakor dopisnikom, tako priporočamo tudi piscem člankov: Nikar predolgih! — Zdravnik, ozdravi najprej sam sebe, boste rekli, kajne! Pa vendar list je lepši in zanimivejši, če je več kratkih, kakor pa manj in dolgih člankov. Dasi imamo gradiva vedno preveč, vendar prosimo: Kdor želi kaj sodelovati, naj pošilja zlasti kratke in krajše stvari, ali nauke, zglede, dogodke, zlasti praktične, kakor naprimer: »Kako se hodi k sv. obhajilu«, »Kako lepo žive Poljaki«... Take reči delajo list zanimiv, praktičen in koristen. Nekaj daljših člankov pa seveda mora biti! — Posameznim piscem in dopisnikom ne utegnemo odgovarjati, kaj se bo z njih spisi zgodilo. Saj je tako toliko dopisovanja! Pri nas gre malo reči naravnost v koš. Le tiste, ki so na prvi pogled nerabljive. Druge pa, ki jih ne moremo koj porabiti, položimo na stran, da pridejo na vrsto, kadar bo prostor. Toda prostora neče nikoli ostajati, vedno ga je premalo in tako tiste reči čakajo in čakajo: lep kupec jih je že. Časih še pograbimo kako stvar vun; druge pa ne pridejo na vrsto. Zdaj imamo nove manjše črke, gre precej več noter, pa še vedno ne vse, kar bi radi.

Pri drugi številki bo vnanji popir malce drugačen. Dasi že pred tremi mesci naročen, vendar ni prišel za 1. številko pravočasno. Nove uredniške težave! Vsak dan vpraševanje: ali je že, ali je že? Pa ni ga in ga ni! Ta mala razlika v barvi med 1. in drugimi številkami Vas menda ne bo motila. — Naslovna podoba, kakor vidite, je zopet nova. Iščemo, iščemo, da bi kaj takega dobili, kar bi vsem ugajalo. Pa tisti slikar menda še ni rojen, ki bi vsem ustregel. Nekaterim bo stara risba bolj všeč, nekaterim ta. Misli, na podobno izražene, so vsekako lepe. — Nekaj dopisov je prišlo danes, 14. decembra, prepozno za to številko. — »Za naše fante« prihodnjič.

H. J., Orlava s. V Rim in Lurd obenem ne moremo iti. Predolga pot in preveliki troški. — Neka oseba išče kakéga slovenskega sopotnika v Lurd. Kdor misli iti, naj se prikladi našemu uredništvu.

Tako, zdaj se menda razumemo. Zdaj Vam pa vsem želimo za božič prav veliko potic; pa lepe jaslice napravite, veliko pastirčkov naj bo; pa veliko lučic prižgite, — pa vse Bogu, nobene pa onemu, rogamu, saj veste!... Potice za »Bogoljuba« pa naj bodo — nekaj tisočev novih naročnikov! No, bomo videli, kakšne božične potice nam boste spekli.

28. Nedelja. Zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki molijo trikrat na teden skupaj sv. rožni venec.

30. Torek. Sv. Hijacinta. Popolni odpustek tretjerednikom.

31. Sreda. Zv. Ludovika. Popolni odpustek tretjerednikom.

Opomba. Udje bratovščine presv. Srca Jezusovega morejo vsak mesec poljuben dan, katerega si sami zbero, dobiti pod navadnimi pogoji popolni odpustek. Prav tako udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v tarni cerkvi. Ker to velja za vse mesce v letu, tega ne bomo vselej posebej omenjali.

Darovi.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Neimenovan po g. dr. A. Merharju 100 K.

Za Bolgarijo: Neimenovan 5 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: Katarina Mali 20 kron.

Za božičnico bosenskemu misijonu: Dekliška Mar. družba v Trbovljah 14 K.

Za Bosno: Dar Mohorjanov na Robu 10 K. Neimenovan 5 K. Dekliška Mar. družba na Koroški Beli 15 K.

Bratovščina sv. Dizma: M. Rebol 4 K.

Za gobovce: Neimenovana 8 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 10. decembra sledeči čč. gg.: P. Anzelm Polák, mestni kaplan v Črnomlju 35 K; P. Valerian Učak, katehet v Ljubljani 8 K; Val. Zupančič, katehet uršulinskih šol v Ljubljani 50 K; Jan. Meršolj, župnik v Retečah pri Škofji Loki 15 K 48 vin.; Jos. Godnič, vikarij v Ravnici (Goriško) 23 K 20 vin.; J. Pavlin, kaplan v Cerknici 250 K; Anton Jerič, kurat, Ustje, 4 K; Fr. Žitnik, kaplan v Mokronogu 6 K 12 vin.; Karel Čigon, vikar, Vojščka na Goriškem 5 K 44 vin.; G. Katarina Starman iz Preske 20 K. M. Presker 2 K. Helena Hrastnik 8 K. Neimenovan iz Rečice na Štajerskem 100 K.

Naročajte in priporočajte
Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1'50 K, lepše 1'90 K.

Mali protialkoholni katekizem

à 10 vin., na 10 izvodov eden povrh. Dobiva se oboje v Katol. bukvarni ali pri Ničmanu.

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina.

Contrheuman

točno boli lajšajoče vrbalno sredstvo.

Pušica 1 krona.

Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1'50 franko

5 pušic " " K 5.— "

Izdela B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 203-III. 3130 (10)

Družinska Pratika

stane samo 24 vinarjev.

Zahtevajte jo povsod!

Dobro računale !

in prav izvolile so one gospodin e,
ki uporabljajo kot pridatek za kavo
v svojem gospodinjstvu

„pravega :Francka: s kavnim mlinčkom
iz zagrebške tovarne. — Kakovost „pravega :Francka:“ se je mnoga desetletja
kot najbolj ugajajoča, njegova izdatnost
kot najkrepkejša izkazala.

1585

Priporoča se Vam

:: :: kadar ste potrebni :: ::

**brezalkoholna
gostilna**

v Ljubljani, „Union“
za frančiškansko cerkvi.

Z obiskom te gostilne podpirate obenem prepotrebno
:: :: delo za treznost :: ::

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2 20, Zaloga v lekarnah.

Po pošti franko proti predplačilu K 2 90, 3 steklenice za K 7.— in 10 steklenic K 20.— 3130 (10)

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik, Lekarna Praga 203-III.

Ne cena, ampak kakovost poceni blago.

Zajamčeno dobro blago za gospodinjstvo in opremo nevest.

6 kosov platnenih rjuh, debelih niti, brez šiva, obrobljenih 200 cm dolgih, 150 cm širokih, za K 14.— 6 kosov močnih platnenih rjuh, brez šiva, obrobljenih, 225 cm dolgih, 150 cm širokih, K 15 70. 6 kosov platnenih rjuh, tankih niti, brez šiva, obrobljenih, najboljše kakovosti, 225 cm dolgih, 150 cm širokih, K 18 50.

Moje rjuhe so iz najboljšje preje.

1 kos 24 m rumbarške tkanine 80 cm široke K 13.—, najboljše kakovosti K 15.— 1 kos 24 m šifona „snežulčica“ 80 cm široke K 13 50, najboljše kakovosti K 15 50. Zajamčeno damastne brisače z čistega platna krasni vzorci tucat: 50/110 cm K 7 50, 50/120 cm K 10.—, 60/130 cm K 14.—. Zajamčeno čiste platnene brisače za kuhinjo 50/110 cm, K 7 50, 55/115 cm K 9 60. Zajamčeni platneni žepni robci z ali brez a jour K 5.—, 7.—, 10.— tucat. Trpečni žepni robci K 2 20, 3.—, 4.— tucat. Zajamčeno čisto platnene brisače 65 65 cm K 4 40, zelo fine 70/70 cm K 6 20 tucat. Zelo fine namizne garniture in garniture za kavo, bele a l barvane (1 prt, 6 prtčev) K 6.—, 8.—, 10.—, 14.— za garnituro. Ostanki brez napak 8—15 m dolgi se oddajo v zavojih a 5 kg 1 m za 50 vin.

Zimske barhente, flanele, cefire,, oksforde, inlete, damaste itd.

pošilja najceneje najbolj sloveča trdka

Emil Winternitz, Nahod.

Razpošilja po povzetju.

Riziko izključen.

Če ne ugaja, sprejem nazaj. 3298

Le do Božiča!

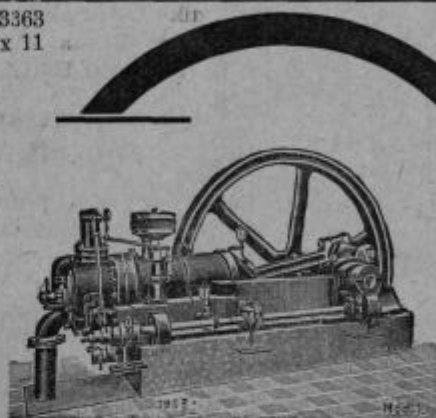
Prodajam po znižani ceni kot darilo za vsako vrstno perilo zelo primerno

1 kos (20 mtr.) „orlovega platna“ K 11 20.

Pri naročilu 3 kosov franko na vsako postajo. Vzorce vseh vrst platnine in bombaževine raz-3457 pošilja zastoj in franko

JAN WERNER, tkalnica, Dobruška 480 (Češko).

3363
ex 11

Langen & Wolf, Dunaj X.

Zastopnik Gabrijel Brinšek, Ljubljana, Bleiweisova cesta 16. Izdelek prve vrste. Najcenejši obrat.

Originalni „Otto“-motorji

Kurivo: bencin, bencol, surovo olje, sesalni plin, svetilni plin itd. Nad 106.000 dobavljenih.

Motorji na surovo olje

sistem Diesel. Najceneja uporaba kuriva

Zahtevajte prospekt šte. 568.

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

ALPINA

Ceniki s koledarjem zastonj in poštne prosti.

! POZOR !

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ter te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

irarju in trgovcu v Ljubljani elničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Uhani, prstani briljantni.

švetovnoznano najfinejšo blago po najnižjih cenah. 190(12)

„Katoliška Tiskarna“

priporoča

vizitke, kuverte in druga dela.

Ali se lahko varujemo ?? pljučnih boleznih ??

Kot povzročevalca pljučnih boleznih so spoznali tuberkel - bacile, ki se nahajajo povsod, kjer bivajo sušični, v zraku in v cestnem prahu, in ki se ne dajo izločiti. Navzlic temu, da vsak človek ob jednem s prahom vdihava te bacile, vendar ne zbole vsi ljudje, ker je k sreči človeški organizem v normalnih razmerah v stanju, da s pomočjo v bronhialnih (pljučnih) žlezah se nahajajočih snovi uniči vanjša prodrle bolezenske kali. Samo, kjer so te žleze oslabele, se pojavi bolezen, in ko so enkrat to spoznale slovite avtoritete, se je lahko začelo uspešno zdraviti bolezen z ojačenjem bronhialnih žlez. V novejšem času se tedaj jetičnim predpisuje

Dr. Hoffmannov Glandulen

ki vsebuje učinkujoče snovi iz bronhialnih žlez zdravih živali in tako s pomočjo umetne dovaje bolezenske kali uničujočih snovi podpira naravni zdravilni pojav telesa. Zdravniki, ki so uporabljali Glandulen pri svojih bolnikih, so opazili, da se zboljša tek, bolnik postane bolj vesel, njega teža in moči se večajo, kašelj se zmanjšuje, izmeček se izloči, nočno potenje poneha, skratka, bolnik se nahaja na potu zboljšanja. Priporočati je tedaj, da ne pustite neposkušene Glandulen-tablete.

Tako na primer pišejo:

Gospod dr. Braun, H.....: „Vše Glandulen-tablete sem z zelo ugodnim uspehom uporabljal proti trdovratnemu kašlju in hripavosti. Neugodnih stranskih pojavov ni bilo. Tablete bodem v enakih slučajih zopet uporabljal in jih zamorem gospodom kolegom le priporočati.“

Gospod dr. Kohn, G.....: „Uspehi, ki sem jih dosegel z Vašim izdelkom, so izvrstni in jih zamorem na podlagi večletnih izkušenj vsem bolnikom najtopleje priporočati.“

Gospod dr. F....., Dunaj: „V moji zelo razsežni praksi predpisujem že skozi 6 let Vaš Glandulen zelo pogosto pri kroničnih obolenjih dihalnih organov in sem imel pri veliki večini slučajev zabeležiti odlične uspehe.“

Glandulen se proizvaja v kemični tovarni dr. Hoffmanna nasl. v Meerane, Saško in se dobiva po zdravnikovem predpisu v lekarnah, kakor tudi v zalogi B. Fragnerjeve lekarnе, c. kr. dvorni založnik, Praga, 203—III, v steklenicah po 100 tablet za K 5-50: 50 tablet za K 3.—. Obširna brošura o zdravilni metodi s poročili zdravnikov in ozdavljenih bolnikov se dopošlje od tovarne zastonj in poštne prosto. 850 (10)

Bogata zaloga 186 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Varšvena znamka „Gorenjki“.

Priznано najboljši vrsti belega platna za perilo sta:

„Planinsko platno“ po 40 vin.

„Gorenjsko platno“ po 52 vin.

Pri večjem naročilu popust.

Glavna zaloga v Ljubljani:

„Pri Gorenjki“, Pogačarjev trg 3.

Zahtevajte povsod!

3327 ex 11

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbje za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvaža skrb za umno gospodinjstvo, ustanavljajo se „Gospodinske šole“ in snujejo gospodinski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v šolo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinske šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno **K 2*20 za broširan in K 2*80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več**. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinske šole“, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. **Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljša in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki.** Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleiweisove

Slovenska kuharica

Šesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

šolska sestra in učiteljica na „Gospodinski soli“ v Ljubljani.

Šesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi **K 5*20**, fino vezani **K 6*—**, po pošti **30 vinarjev več**.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe **K 3*—**, ino vezana **K 3*60**, po pošti **30 vinarjev več**.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.